

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende

No. 472

Het Avontuur van Tobias Snagg.

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

HET AVONTUUR VAN TOBIAS SNAGG.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Snagg en familie.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Mijnheer Snagg nam het krijt van het kleine tafeltje en begon er zijn queue mee in te smeren.

Hij begon bij de pommerance, voorzag die overvloedig en daalde toen ongeveer een voet langs de queue omlaag, het krijt niet sparend en nu en dan ophoudend, om zich van de voordeelingen van zijn werk te overtuigen.

Hij legde het krijt weer weg, vatte de queue stevig vast en boog zich over het biljart heen.

Hij richtte zich weer op en scheen in diep gepeins te verzinken, waarvan de ligging der drie biljartballen het onderwerp was.

Eventjes kreunend boog hij zijn zwaar lichaam opnieuw dubbel en kneep een oog dicht, wat hem niet moeilijk viel, daar het reeds ten halve achter zijn dikke wangen verdween.

Het was een klein, grijs oog, met een zwarte pupil en dat, als het waar is, dat het oog de spiegel der ziel is, niet ten voordeele van zijn eigenaar sprak.

Nadat de heer Snagg zijn queue langzaam achter-

uit had gebracht, slaakte hij als het ware een gebriesch en de queue vloog vooruit en trof een der witte ballen.

Dit voorwerp, in zijn rust opgeschrikt, begon met verbazenden spoed voort te snellen en hield hier niet mee op, voor het zesmaal een band geraakt had, waarbij het de twee andere ballen zorgvuldig uit den weg scheen te gaan.

Mijnheer Snagg had zich opgericht, zijn queue naast zich neergezet en wachtte nu in spanning het resultaat van zijn bemoeiingen af.

De ballen lagen weer stil.

En langzaam hief de heer Snagg den linkerarm omhoog, krabde op zijn boven reeds kaal wordenden schedel en mompelde half binnensmonds:

— Daar mag de drommel uit wijs worden! Het is alsof de ellendelingen het erom doen. Ik heb dien bal toch geraakt, zou ik meenen. En goed ook — want hij liep als de gesmeerde bl...

De heer Snagg hield plotseling op, keek met

een schuwen blik om zich heen en hernam:

— Hij liep buitengewoon hard! Ik ben blij dat Julia het niet gehoord heeft! Ik zal mij zelf in acht moeten nemen, ook als ik alleen ben. Maar die biljartballen zijn mij een raadsel! Wel verd.... nog toe, wel sapperloot wilde ik zeggen, ik moet het toch even goed kunnen leerēn als ieder ander.

Hij zette de linkerhand om den mond heen en riep met een bulderend stemgeluid:

— Archie — ben je nog in je kamer?

En heel in de verte, als door een muur, klonk het antwoord:

— Ja, pa!

— Kom dan eens hier!

— Maar ik ben aan het studeeren, pa!

— Ik studeer ook! En je moet mij helpen! Laat die boekenrommel even liggen en kom hier, zeg ik je!

Mijaheer Snagg wachtte even en enkele oogeblikken later ging de deur open van de prachtig ingerichte biljartkamer, een waar juweeltje en er verscheen een jonge man, met een gouden lorgnet op, smal en een weinig pokdalig.

Deze heer was Archibald Snagg, de eenige mannelijke nazaat van den biljarter.

Hij kwam langzaam naderbij, met de handen in de zakken van een wijd en gemakkelijk zittend sportpak en vroeg nonchalant:

— Wat is er aan de hand, oude heer?

— Jij biljart tegenwoordig, hé?

— Ja — maar niet erg vaak! Het is zoo vermoeiend!

— Vermoeiend? Och, die jeugd van tegenwoordig. Zeg mij nu eens, wat je denkt van die ballen!

Archibald Snagg kwam nog een stap naderbij, wierp een tamelijk onverschilligen blik op het biljart en antwoordde toen:

— Wel, het zijn heel goede ballen! Wat heeft u er tegen?

— Dat bedoel ik niet! Ik wil weten hoe ze nu liggen?

— Nog al gemakkelijk! Ik denk tenminste niet dat ik den stoot zou missen!

— Met pikeeren misschien?

— Pikeeren? Wel neen!

— Masseeren soms?

— Geen kwestie van!

— Trekken dan soms? Trekken van den korten band?

— Geen sprake van, oude heer! Waarom zou u het zich zoo lastig maken, als u het spel nog niet machtig is. Geef mij die queue eens — dan zal ik het u laten zien. U raakt eerst, zonder effect te geven, den witten bal en dan kan het niet anders of u moet ook den rooden raken! Het is kinderwerk.

— Neem zelf maar een queue uit het rek! bromde Snagg. Ik heb de mijne juist gekrijt.

— Dat is op een halve mijl te zien! hernam Archibald schamper. U stoot toch niet met het hout?

— Met krijt glijdt de queue beter door mijn vingers!

— Praatjes voor de vaak! zeide de jonge man schouderophalend. Hij ging naar het rek, nam er een met ebbenhout ingelegde queue uit, smeerde de pommerance met krijt in, zette zijn lorgnet wat vaster op zijn neus en boog zich over het biljart.

— Nu steunt u de linkerhand op die manier op het laken — zoo vast mogelijk, zoowat een halven decimeter van den speelbal. U moet uw queue niet te stijf vasthouden, maar zoo — losjes tusschen duim en twee vingers! Zooals ik zei, geen effect! Rustig stooten — op die manier!

Archibald stootte en de speelbal liep tusschen de twee anderen door, trof met een zwak plofje een band en rolde zachtjes verder, om eindelijk weer stil te liggen.

Archibald had zich langzaam weer opgericht en keek in de hoogste verbazing den oorsprong van zijn dagen aan.

— Dat is het malste wat ik nog ooit gezien heb! zeide hij toen. Wel, hij liep er zoo dicht langs, dat je er geen blaadje cigarettenpapier tusschen had kunnen brengen!

— Iets dergelijks wou ik ook zeggen! zeide de dikke man sarcastisch. Als je het er op had toegelegd, zou het je niet gelukt zijn! Maar ik heb het al gezien — je weet er niet veel meer van dan ik! Nu zal ik het nog eens probeeren.

Hij ging den speelbal halen en legde hem ongeveer op dezelfde plek, waar hij zooeven lag.

Na een kleine woordenwisseling over het juiste punt, waar de bal zich had bevonden, boog mijaheer Snagg zich weer voorover.

Fijne zweetdruppeltjes parelden op zijn voorhoofd.

Het was zeer warm en hij had zijn colbertjas uitgetrokken, zijn vest opengeknoopt en zijn boord afgedaan.

Hij legde zelfs zijn sigaar uit zijn mond, in een prachtig bewerkt koperen aschbakje, dat op een kleine tafel stond, om al zijn aandacht bij den stoot te kunnen bepalen.

Langzaam bewoog hij de queue wel tienmalen heen en weer, tot zijn spruit ongeduldig uitriep:

— U doet of u hout zaagt, pa! Dat geeft allemaal niets! Nu flink doorstooten!

Deze opmerking scheen zijn vader te prikkelen.

Hij trof den speelbal met groote kracht een weinig onder het midden.

De bal maakte een geweldigen sprong, raakte den witten bal, huppelde over den rand van het biljart, caramboleerde nogmaals op den vloer, die met een Perzisch tapijt was bekleed en zocht zijn weg door een vensterruit, die kletterend het leven liet.

Snagg keek den verdwijnenden bal na, een weinig bleek en bromde toen nijdig:

— En dat noemen ze, God betere het, sport, het is moordenaarswerk!

— Dat kan het tenminste worden, als iemand dien bal toevallig op het hoofd heeft gekregen! merkte Archibald op. Ik zal maar eens naar beneden gaan om te zien wat het is! Dat raam komt op de straat uit, dat weet u zeker wel?

En voor Snagg iets kon zeggen, was de jonge man weggestormd.

Maar een oogenblik klonken er buiten driftige voetstappen, de deur werd opengeworpen en er trad een dame binnen, die in zwaarlijvigheid weinig achterstond bij den heer des huizes en die zeer toornig scheen te zijn.

Zij was zeker wel een jaar of vijftig, maar haar haar had die eigenaardige rosblonde kleur, die haar ontstaan heeft te danken aan de kunstvaardigheid van een coiffeur.

Zonderling staken hierbij haar doordringende, zwarte oogen af. Zij had een grooten, vleezigen neus, dikke lippen en zeer mooie, blinkend witte tanden.

Haar wenkbrauwen waren zeer zwart, dik en lang.

Zij bleef een oogenblik met den knop van de deur in de hand staan en kwam, terwijl haar zijden japon kraakte, met driftige passen op Snagg toe.

— Wat moet dat beteekenen, Tobias? vroeg zij toen, kort afgebeten. Wat speel je weer voor pias? Waarom gooi je dien biljartbal op straat?

— Mijn suikermuisje, begon Snagg onderdanig, ik smijt hem niet met opzet op straat. Het was een ongelukje.

— Maar intusschen viel dat zware ding bijna op het hoofd van — van wien denk je wel?

— Hoe kan ik dat nu weten, mijn kippetje? vroeg Snagg gedwee. Zeg het mij maar!

— Op het hoofd van graaf Blessmore!

Dit scheen een zeer ernstig feit te zijn, want Tobias Snagg werd bleek en stotterde:

— Lieve hemel, dat zou werkelijk heel erg zijn geweest. De eenige graaf dien wij kennen en die bij ons aan huis komt! Is hij beneden?

— Ja — Suze is bij hem. Maar mijn God, man, wat zie je er weer uit! Hoe dikwijls heb ik je nu niet gezegd, dat een echte heer in huis nooit zijn boord afdoet en in geen geval in zijn hemdsmouwen staat. Bovendien — het is na vieren en je weet dat je dan in smoking moet zijn!

— Dat lamme ding! riep Snagg kwaad uit. Dacht je dat ik dat voor mijn plezier doe! Ik voel mij er niet in thuis, ik kan mij er niet in bewegen en het is zoo beestachtig warm!

— Wat noemde je daar voor een woord? vroeg mevrouw Julia Snagg koeltjes. Ik heb het niet goed verstaan!

— Ik zei, mijn hartje, dat het bij uitstek warm is! gaf Snagg ten antwoord. Waarom gun je het mij nu niet, dat ik dit in mijn eigen huis op mijn gemak zeg. Voor den... neen, ik bedoel niets kwaads! Ik wil zeggen — wat drommel, ik ben toch niet schatrijk geworden, om een leven als een galeislaaf te lijden? Ik ben dik — ik heb gauw last van de warmte, je dwingt mij om staande boorden te dragen — ik moet mijn dassen zelf strikken, in plaats dat ik mijn gezellig confectiedasje kan ombinden...

— Iemand die confectiedasjes draagt, is geen gentleman! viel Julia Snagg hem kortaf in de rede. En je zoudt toch niet kunnen volhouden, dat je nu met een sporthemd en een slappen boord kunt loopen, om vier uur in den middag, hier in de stad, alsof je nog achter je toonbank in het East End stond?

— Ik weet dat het lasterlijk is om het te zeggen, maar soms zou ik wel eens naar dien tijd

terug verlangen! riep Snagg uit. Daar kon het ook warm zijn — maar dan mocht ik tenminste mijn jas uitgooien en mijn vest ook, als ik het verkoos. Op die manier kon je prettig je kropsla, je bieten en je heerenboontjes verkoopen. En wat was het niet lekker koel in den kelder, als ik daar onze zuurkool inzoutte. Een staande boord? Ik wist nauwelijks dat deze dingen bestonden, behalve op de film.

— Hou met die dwaze praatjes op! beet zijn echtgenoot hem toe. Je maakt mij ten schande! Werkelijk, het is aan jou niet besteed, dat je tijdens den oorlog zoo rijk bent geworden!

— Bij het sluiten van de vrede was het nog zoo erg niet! Het meeste geld is pas veel later gekomen, toen de mark bijna voor niets te krijgen was!

Mijnheer Snagg had dit laatste kreunend gezegd, want reeds had hij den ongelijken strijd aangebonden met zijn hoogen boord, dien hij vruchteloos trachtte dicht te knooien.

Toen hem dit eindelijk gelukt was, haalde hij diep adem en vervolgde:

— En dat ik zoo moet letten op mijn woorden! Ik mag niet eens in den familiekring vloeken. Ik moet allerlei deftige uitdrukkingen gebruiken, waarvan ik de beteekenis niet eens ken! Neen, als ik alles vooruit had geweten....

Julia Snagg wierp haar man een blik vol minachting toe en zeide toen:

— Het is zooals ik zooveen opmerkte — dat geld is aan jou niet besteed! Je was een pummel, je bent een pummel en ik vrees dat je ten eeuwige dage een pummel zult blijven. En dat is de man, die de schoonvader wil worden van een authentieken graaf! Tobias, verniel die das niet! Neen — eerst het rechte einde dubbel vouwen en dan de linkerhelft er omheen en er onderdoor! Een half jaar doe je het nu — en het lukt nog altijd niet.

— Ik ga weer confectiedassen dragen! zeide de voormalige groentenhandelaar nijdig.

— Je laat het! viel mevrouw streng uit. Als je maar weet, dat je mij nergens meer mee naar toe krijgt, als je met zoo'n confectiedas loopt.

De kans dat hij het gezelschap van zijn vrouw zou moeten derven scheen mijnheer Snagg niet in die mate te verontrusten als zijn vrouw wellicht had verwacht, maar hij zeide niets en zette de worsteling met zijn das voort.

Toen hij tenslotte meende overwonnen te hebben, trok zijn vrouw het gewrocht kalm weder uit elkaar, strikte het opnieuw, bracht hem voor den kleinen spiegel in vergulde lijst, die boven een kleine tafel met marmeren blad hing en zeide:

— Zoo moet het zitten! Zie je nu zelf niet, dat het verschil met een confectiedas hemelsbreed is? Heb je dan in het geheel geen smaak?

Op die vraag zou mevrouw voorloopig geen antwoord krijgen, want de deur werd geopend en Archibald verscheen.

— Mama, Blessmore heeft dit harde ding, dat er niet beter op is geworden, bijna op zijn grafelijken knikker gekregen! Hij is een beetje uit zijn humeur. Ga hem maar gauw troosten. Hij zou, geloof ik, liever hebben dat Suze het deed, maar die kijkt uit het raam en is, geloof ik, boos op papa, omdat hij den biljartbal niet beter wist te besturen!

— Dat heb ik hem ook al verweten! riep mevrouw Snagg uit.

— Jawel, maar met een andere bedoeling dan Suze. Zij had er de voorkeur aan gegeven, als uw beschermeling den bal op het hoofd had gekregen!

— Archie, ik verbied je om in mijn tegenwoordigheid zoo onbeschaamd te zijn! zeide madame Julia. Wij hebben aan den graaf veel te danken! Hij wil ons in deftig gezelschap brengen en jij weet beter dan ik, dat hij vues heeft op Suze.

— Wat heeft hij op haar? vroeg mijnheer Snagg wantrouwend.

— Vues! herhaalde mevrouw Snagg. Dat wil zeggen dat hij op haar gecharmeerd is! En dat wil zeggen, dat hij haar graag mag lijden, dat hij het prettig vindt in haar nabijheid te zijn en dat....

— En dat hij weet dat ik ons kind tachtig duizend pond sterling meegeef! vulde Snagg den zin aan.

— Wou je haar soms als een bedelares uit je handen geven? riep mevrouw met stemverheffing. Ik neem het hem heelemaal niet kwalijk! Hij kan waarlijk in zijn omgeving genoeg adellijke dames krijgen!

— Dat is nog niet zoo zeker! zeide Archibald rustig, terwijl hij de queues weder in het rek plaatste. Ik heb volstrekt niets tegen hem, maar hij is niet piepjong meer, eerder een beetje oud, ver over de veertig in ieder geval! En hij is

ouder dan hij eigenlijk behoorde te zijn op dien leeftijd. Mooi is hij ook niet, maar integendeel tamelijk leelijk! Voor zoover ik weet, heeft hij ook geen geld — ik kan de partij niet zoo schitterend vinden!

— En de grafelijke titel? vroeg mevrouw, terwijl zij haar zoon strak aankeek. Zegt die je ook niets?

De beide heeren zwegen.

Zij konden het niet verhelen, dat inderdaad die titel een tooverkracht had, waaraan zij slechts met moeite ontkwamen!

Mevrouw Snagg liet een zegevierend lachje hooren en zeide:

— Ik wist het immers wel! Kort en goed, ik krijg een graaf tot schoonzoon, of ik krijg er geen! En nu ga ik naar beneden, zij zijn nog altijd alleen!

— Ga dan gauw naar hen toe en red Suze uit die pijnlijke verlegenheid! riep Archibald haar na. Wat mij betreft, ik ga naar de club! Ga je mee, oude heer?

— Ja! Ik wil eens kijken wat ze daar van het biljarten maken! Want ik wil het leeren! Door die ballen en dat stuk hout zal ik mij niet op mijn kop laten zitten, verd.... ik wilde zeggen — op mijn woord van eer niet!

Hoofdstuk II.

„Een biljart-kampioen gevraagd”.

De beide heeren daalden langzaam alle trappen af, nadat zij zich hadden verkleed en zich in hun smokings hadden gestoken.

En alsof zij het hadden afgesproken, begonnen zij op hun teenen te loopen, toen zij voorbij de deur liepen, die toegang gaf tot de groote ontvangsalon, waarachter juist het schaapachtige lachje van graaf Arthur Blessmore zich liet hooren.

Zij verlieten snel het huis, nadat een rijk met goud versierde huisknecht hun hun overgoed had gegeven en vonden voor de deur een fraaie auto stilstaan, met een chauffeur in groene livrei achter het stuurwiel.

— Naar de Windsor Club, Henry! beval Snagg, alvorens in te stappen.

Het portier klapte dicht en de auto zette zich in beweging.

Twintig minuten later stond zij weder stil voor een groot, hoog huis, in de Oxfordstreet, dicht bij de Regentstreet en waar de clublokalen van de Windsorclub zich bevonden.

Vader en zoon stapten uit, gingen het groote gebouw binnen en gaven overjas en hoed aan een van de vestiaire-bedienden. Zij gingen met de lift naar de eerste verdieping, waar zich de

groote conversatiezaal en de biljartzaal bevonden, die aan elkander grensden en door breede, meestal openstaande deuren van elkander gescheiden waren.

Het was volop zomer en er waren dan ook slechts zeer weinig leden in de groote zaal aanwezig, die zwijsend hun bladen lazten, terwijl de bedienden geruischloos heen en weder gingen met hun ververschingen.

Maar uit de biljartzaal klonk gedempt het tikken der ballen.

De lezers hadden nauwelijks opgekeken op het binnenkomen der beide Snaggs en deze drentelden langzaam naar de biljartzaal, waar op dat oogenblik twee van de zes biljarts in gebruik waren.

Aan een daarvan speelden Lord William Aberdeen, de vice-president van de club, met zijn secretaris Charly Brand.

De Snaggs kwamen binnen, bromden iets dat op een begroeting moest gelijken en namen plaats op een soort verhooging, die aan weerszijden van de groote zaal langs de wanden was aangebracht, waar tafeltjes en gemakkelijke stoelen stonden en vanwaar men het spel uitstekend

kon volgen, zonder de spelers te hinderen.

Snagg drukte op een electrischen schelknop boven het tafeltje, bestelde voor zich en zijn zoon een Whisky Soda en keek naar het spel.

Lord Aberdeen, een knap en rijzig man, met vol zwart haar, dat slechts aan de slapen een grijze tint vertoonde, was aan de beurt en geleidelijk liep zijn serie af.

Zijn partner, een jonge man met lachende blauwe oogen, was op een stoel gaan zitten en had zijn beenen over elkaar geslagen, als iemand, die voorloopig weinig te doen zal krijgen.

De moeilijkste stooten schenen voor Lord Aberdeen slechts weinig te beteekenen. Hij maakte de lastigste rappels, carambolde ze over vier banden, gewaagde trekstooten en massees, die den voormaligen groentenhandelaar kippenvel deden krijgen, als hij dacht aan de gaten in het laken, die hij er zelf reeds zoo vaak had ingestooten.

En na eenigen tijd kon hij zich niet meer beheerschen, maar barstte uit:

— Het lijkt waarachtig wel of die Lord ze aan een touwtje heeft!

Lord Aberdeen hield even op, vestigde zijn grijze oogen op den spreker, herkende hem en zeide glimlachend:

— Wil het bij u nog altijd niet met het biljarten, mijnheer Snagg?

— Of het niet wil? Ik breng er niets van terecht! Ik stoot om een bal links te laten gaan en hij gaat rechts. Hij loopt vooruit als ik hem achteruit wil hebben en ik weet niet hoe het in zijn werk gaat, maar zij loopen elkaar altijd voorbij.

— En toch is het een sport, mijnheer Snagg, die vrij gemakkelijk te leeren is! hernam Lord Aberdeen, die weer was gaan spelen. Er is alleen een weinig bezadigdheid, een vaste hand, een goed oog en vooral veel oefening voor noodig!

— Twee honderd drie en negentig! liet op dit oogenblik de stem van zijn secretaris zich hooren.

— Dank je, Brand! zeide Lord Aberdeen. Dit is vier en negentig, vijf en negentig...

En hij miste den zes en negentigsten stoot.

Het was een betrekkelijk gemakkelijke carambole.

— Nu hebt gij kunnen zien, hoe men mist!

zeide hij glimlachend, terwijl hij zich tot Snagg wendde.

Brand was opgesprongen en maakte vijf punten.

En daarop besloot Lord Aberdeen de partij.

— Ik sta op honderd drie en twintig, Mylord! zeide Brand zuchtend. Ik kan tegen u niet spelen!

— Je kunt zeer goed tegen mij spelen en alleen niet dikwijls winnen, mijn waarde, zeide de Vice-president van de club, terwijl hij zijn secretaris op den schouder klopte.

— Ik wou maar dat ik het zoo kende als mijnheer Brand! riep Snagg uit, terwijl hij zijn Whisky soda uitdronk. Ik had er heel wat voor over, dat is zeker!

— Maar waarom neemt gij er dan geen les in, zooals gij les in het chauffeeren hebt genomen! merkte Brand op, die zijn queue had weggezet.

— Kan dat dan? vroeg Snagg verwonderd.

— Wel zeker! Gij kunt evengoed een onderwijzer in het biljarten vinden als een leeraar in het Grieksch, in het dansen voor de Jimmy, in het schaakspel, of een manicure! Alles wordt tegenwoordig onderwezen, als gij er maar voor betaalt!

— O, wat dat aangaat, het geld is er! riep Snagg met een vet lachje uit, terwijl hij de beweging van geldtellen maakte.

Archibald stootte hem verschrikt aan en Snagg begreep dadelijk dat hij tegen de vormen gezondigd had en trok dus zijn zondaarsgezicht, terwijl hij zijn lippen dicht opeen klemde.

Maar eensklaps riep hij uit:

— Dan weet ik al wat ik doe! Ik zoek een onderwijzer en ik wil het evengoed leeren als gij mijnheer Brand en als het kan evengoed als Mylord!

Brand schudde het hoofd en zeide lachend:

— Ik wil u niet gaarne bij voorbaat ontmoedigen, maar zooals Lord Aberdeen leert gij het nooit, al zoudt gij twintig onderwijzers nemen! Hij vormt een klasse op zichzelf, zooals men dat noemt! Er zijn niet veel amateurs, die tegen hem opkunnen en nog gisteren heeft hij op dit zelfde biljart een serie van honderdvijfentachtig punten gemaakt.

De heer Snagg maakte zich gereed voor een hartigen vloek, om daarin al zijn bewondering

te leggen, maar een nieuwe ribbestoot van zijn zoon waarschuwde hem bijtijds en met een hoorbaren slag klapte hij zijn mond weer dicht.

Een oogenblik later namen de heeren afscheid van elkander, de beide Snaggs lieten zich door den zaalbediende de biljartballen geven en onvermoeid togen zij weder aan den arbeid, de warmte niet achtend en ieder kwartier bij ongeluk een carambole makend.

Anderhalf uur later keerden zij huiswaarts voor het diner en onderweg liet Snagg zijn auto stilhouden voor een advertentiebureau en gaf daar een advertentie op, welke hij op de Windsor Club had samengesteld.

En zoo kwam het, dat een vijftal Londensche bladen den volgenden middag een advertentie bevatten van den volgenden inhoud:

GEVRAAGD:

Een biljardleeraar, liefst kampioen, teneinde privé onderricht te geven, een half uur per dag. Zich voorloopig schriftelijk met opgave van referenties en condities te wenden tot Tobias Snagg, Russels Square 17. —

Op deze advertentie ontving mijnheer Snagg reeds aanstonds tot zijn groote verbazing niet minder dan zevenennegentig antwoorden.

Verreweg de groote meerderheid daarvan was vervat in een eigenaardig idioom, vol taalfouten en werden aanstonds terzijde gelegd, voornamelijk op advies van mevrouw, die van oordeel was, dat de taalkennis van haar echtgenoot niet op een zoodanig peil stond, dat het ongestrafte aanraking van een ongeletterde zou kunnen verduren.

Er bleven er toen een twaalftal over, vrij goed geschreven en mijnheer Snagg was deze aan het schiften, teneinde door zijn particulieren secretaris eenige van die brieven te doen beantwoorden, toen er al weder een verandering van tooneel plaats greep.

Het was elf uur in den morgen en juist was de gymnastiekonderwijzer van den rentenier verdwenen, toen een der bedienden hem een kaartje bracht, waarop met kleine fijne letters gedrukt stond:

Gaston Hébrard de Villeneuve, Ex-kampioen van Marokko.

Snagg keek een oogenblik naar het kaartje,

draaide het om en om en vroeg toen aan den bediende die was blijven wachten:

— Wat is dat voor een man? Een bokser? Een schermer?

— Hij zegt mijnheer, dat hij komt in verband met de advertentie betreffende een biljartleeraar!

— Maar die menschen moesten zich schriftelijk aanmelden! riep Snagg uit. Heeft mijnheer Hervey hem niet ontvangen? Dat is toch zijn werk!

— Uw particuliere secretaris is in de bibliotheek, mijnheer, om de pas gekomen boeken in te schrijven! Trouwens, die man wil u bepaald zelf spreken!

— Nu, laat hem dan maar hier komen!

De bediende verwijderde zich en keerde een oogenblik daarna terug met een langen donker gelokten heer, wiens haar klaarblijkelijk geverfd was en die tusschen de vijftig en zestig jaar moest zijn.

Hij kwam zeker pas onder het scheermes vandaan, want zijn wangen vertoonden nog dien eigenaardigen, blauwachtigen gloed, die te danken is aan de poederkwast.

Hij had zijn flambard in de hand en de rest van zijn kleeding wees er eveneens op, dat hij gaarne voor een kunstenaar wilde doorgaan.

Hij droeg een fluweelen buis, zijn pantalon was een weinig tekort, zoodat zijn wijnroode sokken zichtbaar werden boven zijn gele molières en hij droeg een verbazend groote slipdas — misschien wel vervaardigd door de nijvere handen van een liefhebbende echtgenoot, want dat zulk een das te koop zou zijn in eenige winkels ter wereld leek zeer onwaarschijnlijk.

Zij was blauw, met groote witte moezen en had waarschijnlijk in vroeger tijden deel uitgemaakt van een dameshoed.

Verder was de man versierd met een kleinen zwarten snor en een van die sikjes, die men Henry Quatre noemt.

Zoo op het eerste gezicht leek hij een vreemdeling, die wat aan lager wal was geraakt en thans bereid was alles aan te pakken, teneinde in zijn levensonderhoud te voorzien.

Hij maakte een sierlijke buiging en deed een paar passen, die menig dansmeester hem zou hebben benijd.

Snagg nam hem van het hoofd tot de voeten op, rolde zijn reusachtige sigaar van den eenen mondhoek naar den ander en vroeg toen:

— Heeft mijn bediende goed verstaan? Komt gij op mijn advertentie?

— Zoo is het, mijnheer Snagg! antwoordde de ander, met een merkbaar buitenlandsch accent, ofschoon hij de taal van Shakespeare blijkbaar vloeiend sprak.

— De zaak is — ik had mij een biljartleeraar eigenlijk — hum — hoe zal ik het zeggen — een beetje anders voorgesteld.

Maar de bezoeker haalde met zwier de schouders op, beschreef een vaag gebaar in de lucht, dat velerlei beteekenissen kon hebben en zeide toen:

— Naar mijn inzicht, mijnheer, is iemand die voortreffelijk biljart een kunstenaar! Ik beschouw mij wel degelijk als een artist en zou dat doen, zelfs al had ik geen andere kundigheden dan mijn meesterschap op het groene laken!

— Gij spreekt goed Engelsch, maar men kan toch wel hooren dat gij een vreemdeling zijt! Welk land?

— Ik ben Franschman, mijnheer!

— Dat is waar ook — ik heb hier uw kaartje! Daaraan had ik dadelijk moeten denken!

Hij bracht het kaartje voor zijn oogen en probeerde mompelend den naam uit te spreken.

— Hoort die tweede naam, Hébrard tot uw voornamen?

— Pardon — dat is een deel van mijn achternaam!

— Gij hebt dus twee namen?

— Om u te dienen, mijnheer!

— Maar alle d..... pardon, sapristi, dan is u dus.....

— Van adel, mijnheer Snagg, als gij dat hebt willen zeggen! antwoordde de bezoeker glimlachend.

Met wijd geopenden mond keek Snagg zijn bezoeker aan en stotterde nu:

— Goede genade! van adel! Echte, onvervalschte?

— Zoo echt als gij slechts kunt verlangen, mijnheer Snagg. Een van mijn voorouders nam aan de kruistochten deel!

Op het hooren van dit woord verscheen weer diezelfde argwanende uitdrukking op het gelaat van den voormaligen groentehandelaar, die er telkens over verspreid lag, als hij een hem vreemde uitdrukking hoorde.

— Wat waren dat voor tochten, die kruistochten? vroeg hij eindelijk.

— De Westersche Ridderschap ondernam deze tochten onder den roep „Dieu le veut,” naar het Oosten, om daar, meer in het bijzonder onder de Turken het Christendom te verspreiden, het Kruis te doen zegevieren over de Halve Maan!

— Welzoo! Heel mooi! En wanneer was dat zoowat? Ik kan er mij volstrekt niets van herinneren! Is het nog van mijn tijd geweest?

— Een weinig vroeger, mijnheer Snagg. De eerste hadden plaats omtrent veertienhonderd!

— Alle Mogendste! Wat ik zeggen wil, vindt gij dat een vloek?

— Zeer zeker niet, mijnheer Snagg! antwoordde de Franschman glimlachend. De uitdrukking wordt in de deftigste gezelschappen gebruikt!

— Dank u! Alle Mogendste! Dan zijt gij dus van den oudsten, Franschen adel! Baron? Graaf? Burggraaf?

— Markies, om u te dienen!

— Maar wat drommel man, waarom laat je dan je kroontje niet op je kaartje drukken?

— Dat zou thans al heel weinig nut hebben, mijnheer Snagg, antwoordde de Villeneuve schouderophalend. Reeds mijn vader had met groote financieele moeilijkheden te kampen en toen ik omstreeks vijfentwintig jaar was, stond ik, zooals men dat noemt op straat. En dergelijke arme edellieden worden slechts zeer ongaarne door hun gelukkiger soortgenooten ontvangen!

— Verwaande, hooge Pieten! riep Snagg verbolgen uit. Heel wat rijke lieden, al zijn het dan burgers, zouden zich toch gelukkig achten, iemand van uw rang te ontvangen! Neem mij niet kwalijk als ik onbescheiden ben, maar wat hebt gij dan eigenlijk wel uitgevoerd?

— O, ik heb niet geschroomd, mijn handen uit te steken, mijnheer Snagg, dat verzeker ik u! Ik was een uitmuntende biljarter, van jongs af aan en ik ben mij aanstonds gaan verhuren als beroepsspeler in een zoogenaamde „Académie de Biljard” die met een werkelijke hoogeschool niets te maken hebben, maar waar zeer goede spelers twee aan twee tegen elkander uitkomen, ten aanschouwe van het publiek, dat op een soort amphitheater om het eenige biljart zit en dat zich vermaakt met wedden, want ook hier is het wedden de hoofdzaak! Ik ben vervolgens filmspeler geweest, tooneeldecorateur, agent in

verduurzaamde levensmiddelen, jongleur, dit alles in Frankrijk! Ik ben toen naar Amerika gegaan en gaf daar lessen in het biljartspel. Ik heb met een fotografietoestel bij de Pyramiden van Cheops gestaan, ik ben gids geweest voor Cook, en heb op die manier bijna alle landen van Europa bezocht.

— Jonge, jonge — dat is heel wat!

— O, het is nog niet alles! Het ging soms bergaf met mij en een paar maanden lang ben ik bioscoopportier geweest, bootmaker, chauffeur van een omnibus-maatschappij, directeur van een plaatsingsbureau en parachutist! Maar het biljart heeft toch altijd mijn grootste liefde en sedert drie jaren heb ik mij hier te Londen gevestigd en geef ik les — en niet zonder eenig succes!

— En — zoudt gij goede referenties kunnen opgeven?

— Ik ben mijn eigen referentie, mijnheer Snagg! antwoordde de Franschman met hooge borst. Maar als gij dat verlangt, wil ik u gaarne de namen van eenige personen opgeven! Ik heb overigens eenige brieven van aanbeveling bij mij, hier zijn ze!

Hij stak Snagg een pakje brieven toe, maar deze wees ze af en zeide:

— Och, dat doet er ook eigenlijk weinig toe! Ga maar eens mee, markies — gij hebt er toch niets tegen dat ik u met uw titel aanspreek — dan kunt gij mij in mijn biljartkamer laten zien wat gij waard zijt! Wat is uw hoogste serie?

— Drie honderd veertien, mijnheer Snagg, vijf jaar geleden te New-York gemaakt!

— Wel verbazend! En ik raak de ballen eens in het half uur!

— Als gij mijn lessen trouw volgt, mijnheer Snagg, dan zult gij spoedig ver genoeg zijn om u met mij te kunnen meten!

— Ja, ja, je maakt er een lolletje mee, ik bedoelde: Gij gekscheert, markies! Als u mijn vrouw spreekt en dat zal natuurlijk gebeuren, verklap haar dan niet, als ik soms eens „harde woorden” gebruik, zooals zij ze noemt!

— Krachttermen? Ha, je comprends! hernam de Villeneuve glimlachend. Maar gij spreekt, mijnheer Snagg, alsof mijn indiensttreding zoo goed als zeker was!

— Maar dat is ze, dat is ze, Markies! Wat dacht je, dat ik een uitstekend biljarter, die bovendien van adel is, zoo gauw weer los liet?

Neen, neen mannetje, ik zit niet dik in de adellijke vrienden en de eene dien ik ken en die mijn huis friekenteert — dat is niet heelemaal goed hè — kan ik niet luchten! Maar enfin, dat zijn familiezaken! Gaat u nu maar eens mee!

En hij geleidde zijn bezoeker naar de biljartkamer en toonde hem vol trots, het hoofd een weinig achterover gebogen, zijn sigaar heen en weer rollend tusschen zijn dikke lippen, de vorstelijk ingerichte biljartkamer, met haar biljart van massief ebbenhout, dat met ivoor was ingelegd, haar zware lederen fauteuils, haar behang met goudleder en het prachtige Perzische kleed op den vloer.

De Franschman bekeek het biljart even, vervolgens het rek met de tien queuen en zeide toen:

— Het materiaal is uitmuntend, mijnheer Snagg, zooals in dit huis ook natuurlijk niet anders te verwachten is!

— Het doet mij plezier dat ik het hoor! Ik heb anders wel eens gedacht, dat het biljart scheef stond en dat de queuen zoo krom als hoepels waren.

— Ik zal u wel even het tegenovergestelde toonen, mijnheer Snagg, hernam de Franschman glimlachend.

Hij nam een stel ballen uit het laadje, dat zich onder het rek bevond, greep een queue en begon te spelen!

En vol verbazing en bewondering keek Snagg toe, hoe de eene carambole op de andere volgde, hoe trekstooten, piqué's en masse's, rappels en seriestooten met het grootste gemak werden uitgevoerd, totdat de Villeneuve bij den vijftigsten stoot de queue wegzette en glimlachend zeide:

— Voila!

— Ja, u zegt voela! Dat kunt u gemakkelijk zeggen, want u kent het! Als u mij nu maar zoover krijgt, dat ik over drie maanden ook voela kan zeggen, dan zult u zich niet over me te beklagen hebben, Markies, ik neem je in dienst, als mijn condities je aan staan. Ik betaal je een pond Sterling per half uur les en je komt iederen dag hier, totdat je zelf zegt: Snagg, je bent een bolleboos in het biljarten — je kent het!

— Ik neem die voorwaarde aan, mijnheer Snagg! Ik wist wel dat wij het spoedig eens zouden worden.

— Kunt u morgen al komen?

— Als het moet vanmiddag!

— Dat is prachtig! Kom dan vanmiddag maar! En als je hier in huis nog wat anders kunt onderwijzen, dan houd ik mij gerecommandeerd!

— Is drie uur goed?

— Uitstekend! Afgesproken! Je hand, markies!

— je bevalt me, waarachtig, je bevalt me! Apropos — draag je daar een confectiedas? Moet je niet doen, moet je niet doen — een echte gentleman draagt geen confectiedassen — voela!

Hoofdstuk III.

In 'de Vesting.

Klokslag drie uur werd de pas geëngageerde biljartleeraar opnieuw aangediend.

De huisknecht scheen reeds op de hoogte te zijn gesteld en bracht den bezoeker onmiddellijk naar de groote ontvangsalon, waar het marmer, de zijde en het verguldsel niet gespaard waren.

Er bevonden zich een vijftal personen in het vertrek.

De Villeneuve werd op den drempel van de deur als het ware opgevangen door Tobias Snagg, die hem joviaal onder den arm nam en hem, in de trotsche houding van een overwinnaar, naar het midden van het vertrek geleidde.

En met zijn dreunende, luide stem begon hij:

— Mag ik jullie voorstellen, Markies Gaston Hédaar de Villeneuve!

— Hébrard! verbeterde de markies op bescheiden toon.

— Nu ja, dat ontloopt elkaar niet veel! ging Snagg voort. Een Fransche markies, dames en heeren, die heeft deelgenomen aan de Kruistochten....

— Niet ik zelf, mijnheer Snagg, een van mijn voorouders!

— Ja, juist! Waar zijn mijn gedachten? Een van zijn voorouders nam deel aan de Kruistochten tegen de Halve Maan in Turkije, onder den rook van.... Dat is mij ontschoten, het was Fransch. Wel — hebben jullie daarvan terug? Is het een verrassing of niet?

De vrouw des huizes was langzaam op de Villeneuve toegetreden, monsterde hem met dien snellen blik, die voor vele vrouwen voldoende schijnt te zijn, om iemand tot in de ziel te leeren kennen en zeide nu:

— De verrassingen van mijn man zijn niet altijd even gelukkig gevonden, markies — maar ditmaal is hij er toch in geslaagd, ons een aan-

gename surprise te bezorgen! Mag ik weten, hoe gij in kennis zijt gekomen met mijn man? Op de club zeker?

— Pardon, madame! Dat voorrecht was niet voor mij weggelegd! hernam de markies, blijkbaar een weinig verlegen. Ik ben in dienst van mijnheer uw echtgenoot getreden, als biljart-onderwijzer!

Mevrouw Snagg wierp haar man een verwijtenden blik toe, om hem te verstaan te geven, dat hij haar dit dwaze figuur had kunnen besparen en ging toen voort, een weinig minder geestdriftig:

— Ah, u geeft biljartlessen?

— En dat niet alleen! riep mijnheer Snagg uitbundig uit. Die man kan alles! Hij is slangenmensch geweest, degenlikker, portier van een nachtsyl, directeur van een landbouwbank, sigarenmaker, makelaar in huizen, wat weet ik al niet! Heb ik het goed onthouden, markies?

— Niet geheel en al, mijnheer Snagg, maar wat doet het er eigenlijk toe? Ik heb zeer veel beroepen uitgeoefend, dat is zeker!

— Fotografeert u misschien ook, markies? vroeg Suze haastig, die naderbij was getreden.

— Ja, Miss en ik mag zeggen met succes!

— O, dat is heerlijk! Dan wilt gij mij misschien wel eens helpen? Ik heb van pa op mijn verjaardag een mooie kodak gekregen, maar het is vreemd, ik kan er maar geen goede opnamen mee maken!

— Ik zal u gaarne bijstaan, Miss! antwoordde de Franschman hoffelijk.

— Dan zal ik mijn toestel eens dadelijk gaan halen! riep het jongemeisje vroolijk uit.

— Wacht daar nog een half uur mee, kind! riep Snagg uit. Eerst kom ik aan de beurt! Daarna zal de markies ons misschien wel het

genoegen aandoen, een kopje thee te blijven drinken en als hij misschien van middag een vorkje mee wil blijven pikken?

Mevrouw Julia stond op dat oogenblik vlak naast haar man en stootte hem gevoelig met den elleboog tusschen de ribben.

Waarschijnlijk had zij andere plannen.

Het is niet zeker of de markies de beweging zag, maar in ieder geval zei hij glimlachend:

— De uitnoodiging is zeer vleierend, mijnheer Snagg, maar tot mijn leedwezen heb ik mijn woord reeds elders verpand. Maar wat het kopje thee betreft, dat zou ik mij niet gaarne laten ontgaan, want ik weet, dat de Engelsche thee delicious is!

— Nou, dan een volgenden keer! Wat in het vat is verzuurt niet! Ha, ha, dat zei ik vroeger vaker dan nu! Julia, kijk mij niet zoo kwaad aan, ik miszeg toch niets? Kom, markies, willen we gaan?

En hij greep den markies weder onder den arm, maar bedacht zich en zeide:

— Dat is waar ook, ik moet jullie nog voorstellen! Dit is mijn zoon Archibald en dit is graaf Blessmore! Deze heer is mijn particuliere secretaris Hervey, Francis is zijn voornaam. Hij biljart ook, maar ik geloof dat je hem op de honderd punten, wel negentig zult kunnen voor-geven!

De heeren bogen zwijgend voor elkaar en daarop verlieten Tobias Snagg en markies de Villeneuve het vertrek.

En nauwelijks was de deur achter hen dichtgevallen of Julia Snagg barstte woedend uit:

— Nu vraag ik u, nu vraag ik u of dit manieren zijn! Wie brengt er nu in 's hemelsnaam een ondergeschikte, iemand dien je betaalt om iets te leeren zoo maar dadelijk in den huiselijken kring! Want niet waar, waarde graaf, wij beschouwen u zoo'n beetje als tot de familie te behooren?

— En daardoor voel ik mij zeer vereerd, mevrouw! zeide graaf Blessmore, een mager heer, die tegen de veertig liep en die wel met zijn monocle geboren scheen te zijn, zoo onwrikbaar bleef dit ronde stukje glas onder alle omstandigheden in zijn linkeroog geklemd!

Hij had een tamelijk onbeteekenend, vaal bleek gezicht en de bovenlip droeg een vlasblond, kort geknipt kneveltje.

— Maar hij zag er wel aardig uit, mama! zeide Suze, zoo artistiek!

— Nu ja, maar een Fransche markies! En die slangenbezweerder geweest is!

— Welneen, mama, dat heeft pa heelemaal niet gezegd! hernam het jonge meisje.

— Hij noemde nog wel erger dingen op. Kort en goed, het is gemis aan tact, als men een vreemdeling die in een dienstbetrekking is, zoo maar dadelijk aan de familieleden opdringt. Lieve hemel, ik vrees dat die arme Tobias nooit goede manieren zal leeren.

— Mijnheer Snagg dacht zeker u een groote verrassing te bereiden, mevrouw! liet de stem van Hervey zich hooren, een flink gebouwde jonge man, met mooie goudbruine oogen en een schrander, open gelaat.

— Wat mij aangaat, ik heb die Fransche markiezen altijd met eenig wantrouwen beschouwd, klonk de krakende stem van graaf Blessmore! Er schuldten vaak heel wat „Rastas”-onder!

— Wat zijn dat voor dingen? vroeg Suze verbaasd.

— Rasta is een afkorting van „Rastaquères”, miss Suze en men geeft in Frankrijk dien naam aan een zeker soort avonturiers, hoofdzakelijk voormalige inwoners van de Zuid-Amerikaansche republieken, welke benaming naderhand is overgegaan op alle personen van een dubieuze afkomst en die valschelijk een adellijken titel gebruiken.

— Maar hoe kunt u dat zoo zonder eenig bewijs zeggen, graaf! riep Suze kwaad uit. Hij kan heel goed een echte markies zijn, want hij heeft van die echte fijne manieren en zoo'n intressant bleek gezicht.

— Dat hebben die Franschen altijd! zeide Archibald minachtend. Ik vind dat Blessmore gelijk heeft, het is geraden, tegenover die onbekende Fransche edellieden een beetje op je hoede te zijn.

— En dan vraagt hij dien man dadelijk maar te dineeren! jammerde mevrouw Snagg. Zooiets doet men toch niet! Morgen brengt hij zijn gymnastiekleeraar aan tafel, overmorgen den instructeur van zijn bokscub.

— Goede hemel, is mijnheer Snagg het boksen gaan leeren? riep Blessmore met een vies gezicht uit. Dat is toch geen sport voor een gentleman?

— Dat heb ik hem ook al aan het verstand

trachten te brengen, hernam mevrouw Snagg snibbig, maar hij wil niet luisteren! Hij zegt dat het hem goed doet en dat hij gehoord heeft dat zelfs personen uit het gevolg van den kroonprins aan de bokssport doen! Maar ik geloof er geen woord van! Hij heeft hier een turnzaal laten inrichten en daar staat hij soms een half uur achtereen op een grooten leeren bal te slaan, tot hij er van zweet — van transpireert wilde ik zeggen!

— Maar pa is dan ook wel bijna tien Kilo afgenomen in de laatste drie maanden, mama! Zou u dat dan ook niet heerlijk vinden?

Mevrouw Snagg wierp haar dochter een verpletterenden blik tóe en deed alsof zij de vraag niet gehoord had.

Archibald, die met Hervey naar een der ramen was gegaan en daar zachtjes met hem stond te praten, vroeg nu op gedempten toon:

— Wat denk jij van die nieuwe aanwinst?

— Wel, het is een sympathiek gezicht, vind ik — en in ieder geval, ik kan niet inzien waarom je vader geen gebruik zou maken van zijn diensten, als hij werkelijk een goed biljarter is!

— En kijk nu voor de liefhebberij eens naar Blessmore! Zie je hoe lief hij doet tegen Suze?

Francis Hervey wendde langzaam het hoofd in de richting van den graaf en zeide toen, terwijl hij zijn vuisten balde:

— Natuurlijk zie ik het! Die vervloekte bruidschattjager! Maar wat praat ik! Zoo zal ik toch immers ook worden beschouwd! Ik ben arm — zeker even arm als hij en als ik de hand van je zuster vroeg, Archie, dan....

— Dan zou je haar heel zeker niet krijgen! viel de jonge man hem in de rede. Mijn vader is de kwaadste niet, Francis en misschien als je alleen met hem te doen had.... maar hij zou niet graag iets doen, wat mijn moeder niet bevalt en bij haar heb je natuurlijk geen schijn van kans! Zij wil nu eenmaal een adellijken schoonzoon hebben, onverschillig of hij geld heeft of niet!

— En — hoe zou Suze er zelf over denken?

— Maar mijn hemel, man — weet je dat niet eens? vroeg Archibald verbaasd. Heb je het haar dan nog niet gevraagd?

— Dat durf ik niet!

— Je durft niet? En dat zegt een kerel van bijna zes voet, nog geen vijfentwintig jaar en sterk als een paard? Een man die in den oorlog

is geweest, zou bang zijn voor een jong ding?

— Voor haar ben ik niet bang — ik ben bang om haar antwoord te hooren?

— Praatjes voor de vaak! Hoe zul je ooit kunnen handelen, als je niet eens weet hoe het met haar staat. Je schildert mij uit den treure de bevalligheden van mijn zuster en haar goede karaktereigenschappen. Wat heb ik daaraan? Ik ken ze wel!

— Maar wat baat het mij of ik het haar zeg? Als het toch tot niets leidt! hernam Francis op mismoedigen toon. Zij zal zich toch niet tegen haar ouders durven verzetten en al heb ik haar innig lief, ik weet ook niet of ik dat zou goedkeuren. Ja, als het nu nog maar alleen je moeder was, die er zich tegen verzette...

— Mijn waarde, dit zijn zaken waarin ik je waarachtig niet kan helpen! zeide Archibald schouderophalend. Je moet natuurlijk zelf handelen! Maar, ik zou je raden om niet al te lang te wachten, want die Blessmore maakt groote vorderingen! Je hebt zooeven gehoord, hoe mijn moeder zeide, dat zij hem reeds beschouwde als een lid van de familie!

— Maar ik weet zeker dat Suze een hekel aan hem heeft! zeide Francis wanhopig.

— Dat neem ik graag aan, maar dat legt voor mijn moeder volstrekt geen gewicht in de schaal! Zij denkt dat Suze nog niet mondig is, en dat een ander voor haar zal moeten kiezen. Ik vrees dat ze jou onmiddellijk zouden ontslaan, zoodra je iets zoudt laten merken van je teedere gevoelens voor mijn zuster.

— Daar zal ik mij dan wel voor wachten! hernam Francis verschrikt. Nu kan ik tenminste nog in haar nabijheid zijn, van haar stem genieten, in haar mooie oogen zien, met haar piano spelen...

— Ja, ja, daar begint de litanie weer! zeide Archibald half lachend, half ongeduldig. Je hebt nu al een paar maal mijn zuster beschreven alsof zij mij volkomen vreemd was! Kom ga mee, dan gaan wij eens kijken of papa al vorderingen maakt!

— Neen — ik ga hier niet weg om die twee samen te laten! zeide Francis vastberaden.

— Kom, kom — mijn moeder is er toch bij.

— Dat helpt mij niet veel! De vergelijking is misschien niet erg vriendelijk, maar ik liet nog liever de kat bij het spek! En zij zou ook

niet hier blijven, maar heengaan, zoodra wij onze hielen gelicht hebben, om dien Blessmore gelegenheid te geven, lieve woordjes tegen mijn Suze, mijn eigen lieve Suze te zeggen, misschien wel zich te declareeren! Goede God, wat zou ik den kerel graag den nek breken. Kijk hem daar nu zitten met zijn gezicht van een oud schaap en met haar fluisteren, alsof hij daar reeds recht toe had.

— Maar ik herhaal je dat Suze niets om hem geeft!

— Ik heb haar zooeven zien lachen.

— Hoor eens even — je overdrijft het! Ze mag toch waarachtig wel lachen!

— Niet tegenover Blessmore!

— Zeg haar dat dan!

— Dat durf ik niet!

— En hier zijn wij weer aan het uitgangspunt terug! zeide Archibald lachend, nu, ik groet je, ik wil ook eens van de lessen van dien Franschen wonderdoener profiteeren!

Hij drukte den secretaris van zijn vader de hand en verliet het vertrek, na eenige woorden met Blessmore en zijn zuster te hebben gewisseld.

En toen de deur dicht was, wendde mevrouw Snagg zich tot Francis Hervey, en vroeg met een suikerzoet glimlachje:

— Wil u ook niet eens gaan kijken, hoe die Fransche markies onderwijs geeft?

Hervey verschoot van kleur en hij bromde iets onverstaanbaars, dat even goed voor een toestemming als een weigering kon gelden.

— Gij zijt immers ook niet heel sterk in het biljarten? ging mevrouw Snagg voort.

— O, ik heb in den laatsten tijd groote vorderingen gemaakt! loog de jonge man met een stalen voorhoofd.

— Nu, dan wilt gij mij misschien wel een klein genoegen doen? Ik wilde zoo graag een paar Fransche romans uit de bibliotheek hebben. Zoudt gij mij niet wat goeds kunnen bezorgen. Gij kunt mij in mijn boudoir vinden!

En met den dood in het hart was de jonge man wel verplicht, aan haar verzoek gevolg te geven.

In het voorbijgaan wierp hij nog een haastigen blik op zijn medeminnaar en het meisje dat hij liefhad en als Blessmore had kunnen hooren, wat Hervey tusschen de tanden bromde,

dan zou hij, op zijn best, zeer onaangenaam getroffen zijn geweest.

Hervey begaf zich zoo spoedig mogelijk naar de bibliotheek, waar in een aantal zeer groote en rijk gebeeldhouwde kasten meer dan vierduizend boeken stonden.

Hij trok met een nijdig gebaar de lade open van een kleine schrijftafel, welke hij daar had laten neerzetten en nam er een catalogus uit.

— Zij wil een Fransch romannetje? mompelde hij. Ik zal haar iets van Sue, van Xavier de Montepin of van Prévost geven. Flaubert of Balzac gaat toch boven haar bevatting!

Hij bladerde haastig in het boek, zocht de nummers op en haalde een paar boeken uit de wandkast, waarop hij den catalogus weder wagsloot en haastig het vertrek weder verliet.

Hij rende de trappen bij twee treden tegelijk op en klopte aan de deur van het boudoir.

— Binnen! riep de geaffecteerde stem van mevrouw Snagg, die zich alle moeite ter wereld had gegeven om het accent kwijt te raken, hetwelk zij zich in den kleinen groentewinkel van haar echtgenoot had eigen gemaakt.

Hervey kwam binnen en trad met de boeken in de hand op de vrouw des huizes toe, terwijl hij zeide:

— Ik heb hier iets wat u wel zal bevallen, veel spanning, veel liefde, veel avonturen...

— In welk milieu spelen die boeken? vroeg mevrouw Snagg, terwijl zij met een precieus gebaar de romans aannam.

— In buitengewoon deftige milieus, mevrouw! antwoordde de jonge secretaris. Het wemelt in die boeken van graven, markiezen en dergelijken! Gij zult er bepaald van genieten.

— Het is goed, mijnheer Hervey, ik dank u! zeide mevrouw Snagg hooghartig.

De jonge man haastte zich het vertrek weder te verlaten. Gedreven door zijn jaloezie daalde hij de trappen snel weder af en liep de breede gang in, waaraan de deur van het ontvangsalon gelegen was.

Maar toen hij reeds de hand naar de kruk van de deur uitstak, bleef hij onwillekeurig een oogenblik staan, want hij had zooeven de stem gehoord van Suze, die luider dan gewoonlijk scheen te spreken.

En aan den klank van die stem meende hij te hooren, dat zij driftig was en uit haar humeur.

En nu hoorde hij haar duidelijk zeggen:

— Gij behoeft dus verder geen moeite te doen, graaf! Het is werkelijk verloren tijd! Ik geef u dan ook volstrekt geen toestemming, zoo vrijpostig als zooeven tegen mij te zijn! Duidelijker kan ik niet zijn, nietwaar? Gij moogt mijnentwege hier aan huis blijven komen, daar heb ik niets tegen en ik kan het u ook bezwaarlijk beletten. Maar, als kennis alleen! Mijn verloofde zult gij u nooit mogen noemen en kom nu, wat ik u verzoeken mag, nooit meer terug op dit onderwerp, want het is pijnlijk voor ons beiden.

— Ja maar, Miss Suze, zoo kan ik mij waarlijk niet laten afwijzen! klonk de stem van Blessmore op klagenden toon. Ik heb de toezegging van uw mama, zij mag mij graag lijden en ik weet zeker, dat wij gelukkig met elkander zullen zijn! Ik heb heel veel goede karakter-eigenschappen, al zeg ik het zelf.

— Daar zijt gij dan zeker zeer jaloersch op, dat gij die steeds zoo zorgvuldig verborgen hebt gehouden! hernam Suze. Ik heb er tenminste nooit iets van gemerkt.

— Gij drijft den spot met mij, Miss Suze. Ik zou u op de handen dragen en ik zou u alles van de wereld laten zien, want ik heb veel gereisd, ik ken alle groote steden, de schoonste plekjes van Europa! Lukt u dat niet aan?

— Heelemaal niet! Als ik die mooie plekjes wil zien, kan ik evengoed een of ander reisbureau in den arm nemen. Dacht gij dat ik daarom zou trouwen?

— Maar uw ouders keuren uw huwelijk goed, Miss Suze!

— Wel, als zij zoo bijzonder op u gesteld zijn, laten zij dan zelf met u trouwen! riep het jonge meisje met stemverheffing uit.

— Gij geeft dus niets om mij?

— Althans bitter weinig!

— Maar gij gelooft toch wel, dat uw gevoelens metertijd zouden kunnen veranderen?

— Misschien wel....

— Ha, ziet gij wel?

— Maar dan in een voor u ongunstigen zin! vulde het meisje haastig den zin aan. Tot op dit tijdstip zijt gij mij slechts volkomen onverschillig geweest, maar als men mij dwingt, zou er wel eens een oogenblik kunnen aanbreken waarop ik bepaald een hekel aan u krijg. En

gij zult toch zeker geen vrouw naar het altaar willen voeren, die u niet kan zien of luchten?

— O, als ik haar maar eerst voor het altaar geleid had, zou ik haar wel leeren mij lief te krijgen! riep Blessmore uit. Eerlijk gezegd kan ik mij uw weigering volstrekt niet voorstellen, Miss Suze. Ik ben van een onbesproken gedrag, van den oudsten adel, niet bepaald jong meer, maar nog in de volle kracht van mijn leven, en, al zeg ik het zelf, voor menig meisje een begeerenswaardige partij!

— Vooral wanneer dat meisje tot den burgerstand behoort! klonk het spottend van Suze's lippen. Ik echter bekommer mij heel weinig om een kroontje, hoe vreemd het u ook moge voorkomen. En of het nu drie, vijf of zeven paarden takken heeft — het is mij om het even!

— Maar — is er dan een ander, dien gij liebt? riep Blessmore op wanhopigen toon.

— Ik zal het recht u moeten ontzeggen, graaf, mij die vraag te stellen! klonk het koeltjes. Ik zal er dan ook geen antwoord op geven!

— Dan is het ook zoo! Dan is er een ander! riep Blessmore met stemverheffing. Luister dan eens, Miss Suze. Uw ouders beschouwen mij reeds als hun schoonzoon. Ik had gehoopt, dat dit gesprek anders zou eindigen. Dat gij een toestemmend antwoord op mijn vraag zoudt hebben gegeven. Maar nu dit niet het geval is, ben ik wel verplicht, u te zeggen, dat ik mij alleen aan de uitspraak van uw ouders zal refereren. En ik weet zeker, dat gij wel spoedig van gedachten zult veranderen.

— En ik weet zeker, dat ik dat nooit zal doen!

Op dit psychologisch moment ging de deur open en Hervey trad binnen.

En toen het jonge meisje hem zag, steeg er eensklaps een warme blos in haar wangen op en zij mompelde eenige onverstaanbare woorden van verontschuldiging en snelde het vertrek uit.

Maar Hervey had den blik en den blos gezien — en hij had het gevoel, alsof hij regelrecht den hemel binnen stapte. Hij had het wel willen uitschreeuwen, nu hem daar plotseling werd geopenbaard, dat zijn zoetste, hoopvolle verwachting, ondanks alles, toch misschien nog in vervulling zou gaan.

Dit stond in ieder geval vast — de kansen van graaf Blessmore waren niet bijster groot, zijn papieren stonden ver, ver onder pari!

Zachtjes voor zich heen fluitend trad Francis op hem toe, haalde zijn cigarettenkoker te voorschijn, bood hem dien aan en vroeg:

— Cigaret opsteken, graaf?

— Dank u, mijnheer Hervey — ik mag niet rooken van den dokter! antwoordde Blessmore met een grimmigen blik in zijn oogen.

Hij knikte den secretaris toe, ging hem met haastige schreden voorbij en was het volgende oogenblik verdwenen.

En Hervey maakte een lichtsprong, toen hij geheel alleen was, die zijn schedel in aanraking met het plafond dreigde te brengen.

Eindelijk gevonden!
De cigaret J. v. K.

Hoofdstuk IV.

Meditaties.

Toen markies Hébrard de Villeneuve dien eersten dag het huis in Russel Square verliet, was hij een pond rijker geworden, want zijn werkgever had er op gestaan, hem per les te betalen.

Hij riep op eenigen afstand van het huis van Snagg een huurauto aan en gaf den chauffeur bevel, hem tot de Regent Street op den hoek van Pallmale te rijden. Daar dankte hij den man af en ging haastig verder.

Hij sloeg een zijstraat in, die aan den anderen kant doodliep en waar zich nooit iemand vertoonde, en ontsloot een kleine tuindeur, die hij dadelijk weder achter zich dichtdeed.

Hij schreed haastig door den tuin en ging het huis aan den achterkant binnen.

Na vlug een achtertrap te zijn afgegaan, trad hij een fraai gemetubeld slaapvertrek binnen, schoof de knip voor de deur, zette zijn langharige pruik af, ontdeed zich van zijn kleeding en ontpopte zich als John Raffles, de Gentleman-Inbreker.

Hij was hier nauwelijks mede gereed, toen er op een eigenaardige wijze op de deur werd geklopt.

Raffles sloot de geheime deur, die de kleerkast tegen onbescheiden blikken moest beschermen en liet Charly Brand binnen.

— Ik dacht wel dat je terug zoudt zijn, maar ik heb je niet zien binnenkomen! zeide de jonge man lachend.

— Als je dat wel gedaan hadt, zou ik onhandig zijn geweest! zeide Raffles.

— Wel, hoe is het in het hol van den leeuw toegegaan?

— O, het is geen leeuw, hoogstens een beer en een tamme beer nog wel! De man is niet eens zoo kwaad, alleen maar in de hoogste mate ordinair en weinig minder onbeschaafd. Het is daar een zonderlinge familie. De man wortelt nog met beide voeten, in de zware aarde, waar vroeger zijn groenten in groeiden en de vrouw zou gaarne haar vleugelen uitslaan en zich verheffen tot de fijnste beschaving, maar ook haar zwaarte trekt haar nog telkens naar de aarde terug en het is een pijnlijk gezicht, haar pogingen gade te slaan. Zij spant zich blijkbaar zeer in, om geen dwaasheden meer te zeggen en het gevolg is dat zij heel langzaam, afgemeten, met een pruimenmondje praat en de woorden een voor een laat vallen, alsof het kostbare paarlen waren, die wij toehoorders moeten verzamelen. Zij heeft mij dadelijk uitgescholden, maar zij deed het heel deljcaat, dat moet ik zeggen. Zij beschouwt mij eenvoudig als een huurling, een ondergeschikte....

— Ondanks je titel?

— O, zij zou een Engelschen Baronet nog stellen boven een Franschen koning! Zij is erg nationalistisch aangelegd, de goede vrouw. Haar man is een sukkel, die naar haar pijnen danst en die niet weet wat hij met zijn geld moet uitvoeren. Hij rookt zijn peperdure sigaren tot het vuur het bandje zal bereiken en werpt ze dan

weg, want het zou hem niet in den zin komen dat fraaie gouden reepje papier van zijn sigaar te verwijderen voor hij haar opstak. Hij heeft een muziekkamer waar twee piano's staan. Zijn dochter schijnt met zijn vrouw quatre main te spelen, maar hij vond het „armoedig en sjovel” om, als men er het geld voor disponibel heeft, twee menschen op een piano te laten spelen!

— Ik dacht, dat zoiets alleen in humoristische bladen voorkwam! riep Brand ontzet uit. Een parvenu dus?

— Van de ergste soort. En toch — niet volkomen onsympathiek! Alleen — de man had groentenhandelaar moeten blijven. In die sfeer paste hij, daar hoorde hij thuis! Er zijn drie jaren verlopen, sedert een van die onvoorziene wentelingen van het Rad van Fortuin hem binnen enkele maanden rijk en vervolgens schatrijk maakte. En toch is het alsof men om hem heen den geur van spinazie, wortelen en kropsla nog ruikt! De goede man is vroeger verzot geweest op vloeken en doet zich nu geweld aan, die slechte gewoonte af te leeren — en nog altijd is hij er niet volkomen in geslaagd, ondanks de banbliksems, die zijn vrouw hem zwiingend uit haar zwarte oogen toewerpt, want zij is geen katje om zonder handschoenen aan te pakken! De man is ook verbazend ijdel en wil alles leeren. Hij leert nu boksen, biljarten, whïsten en jimmy tegelijk!

— Is de man krankzinnig? riep Charly verschrikt uit. Jimmy is een dans voor menschen die hoogstens zeventig kilo wegen! Men moet daar maandenlang voor getraind zijn.

— En als hij dat alles kent, dan wil hij aan het zwemmen, tennis, boston en nog zoo een en ander beginnen! Chauffeuren heeft hij natuurlijk al geleerd!

— En — heeft hij je dadelijk aangenomen?

— Twee en een half minuut nadat hij een blik op mijn fraai kaartje had geworpen.

— En is hij tevreden met je?

— Hij loopt met mij weg!

— Denk je dat al die moeite beloond zal worden?

— O ja, binnen vier dagen! Het krtoelt daar in huis van de bedienden en anders zou een enkele dag al voldoende zijn!

— Mevrouw Snagg heeft prachtige juweelen, naar ik mij heb laten vertellen!

— Daarom is het mij juist te doen! antwoordde Raffles, natuurlijk wil ik ook gaarne de brandkast van onzen man zien, als het mogelijk is!

— Heb je zijn dochter ontmoet?

— Ja en ook zijn zoon. Mijnheer-Archibald is een soort onschuldige leeglooper, maar het meisje is een juweel! Ik zeg dat meer uit een oogpunt van innerlijke waarde, ofschoon ook haar uiterlijk voor een jongeman zeer veel aantrekkelijks zal hebben. Zij praat heel verstandig, zij schijnt zich daar in het huis als een vischje in het water te voelen en zich de scheeve positie van haar vader niet bewust te zijn, of die niet te willen zien — en wat ik in haar bijzonder sympathiek vind — zij heeft een eigen willetje op het gebied van hartszaken!

— Heb je dat alles gemerkt in dat halve uur dat je haar vader biljartles gaf?

— Natuurlijk niet! Maar men deed mij de eer aan, mij op een kopje thee te noodigen en daar alle personen die aan de comédie deelnamen bijeen waren, had ik gelegenheid te over, als bescheiden toeschouwer mijn opmerkingen te maken.

Er komt daar ook een zekere Blessmore aan huis, die bepaald vues heeft op het bevallige goudvischje. Er moet iets zijn voorgevallen, terwijl Snagg en ik aan het biljart stonden, want de man had een heel ander gezicht dan toen ik aan hem werd voorgesteld, het gezicht van een isegrim! Het jonge meisje was eerst een beetje stil en trok naderhand weer bij en Hervey....

— Wie is dat?

— Dat is de particuliere secretaris van Snagg!

— Wat is dat? Houdt hij er een particulieren secretaris op na? Waarom in 's hemelsnaam?

— Omdat het deftig staat! De jonge man heeft naar het schijnt niet veel te doen, maar toch meer dan in het geheel niets! Zoo'n rijk-aard krijgt per dag heel wat brieven, die natuurlijk geschift moeten worden, verzoeken om hulp en bijstand.

— Net als jij, Edward! Er zijn wel dagen dat ik er een honderdtal moet openen.

— Dat is ellendig genoeg, want het bewijst, dat het einde van mijn werk nog niet te zien is! zeide Raffles mistpostig. Nu, die Hervey zorgt ook voor het bijhouden van de bibliotheek, hij voert de heele correspondentie van Snagg, die daar niet heel erg sterk in is, hij houdt een

kleine kas en meer van die dingen. Maar feitelijk is hij geheel overbodig. Als Snagg niet overtuigd was, dat hij dat werk toch nooit goed zou kunnen verrichten, dan was er volstrekt geen arbeid voor den jongen man, hij voelt dat zelf ook wel en schijnt er ongelukkig onder te zijn, wat voor hem pleit. En dan is hij smoorlijk verliefd op de dochter des huizes!

— Weet je dat nu al?

— Even zeker dan wanneer hij het mij had gezegd. Het is een vreemd ding, maar verliefde menschen kunnen hun geheimen onmogelijk voor zich houden, ook al zwijgen zij als visschen. Hun oogen, hun lachje, hun gebaren verraden hen! Bovendien draaien zij altijd om het voorwerp van hun aanbidding heen, als een wachter om zijn planeet, zij krijgen een kleur als het voorwerp in kwestie hen eensklaps aanspreekt, zij stotteren als zij antwoord moeten geven, zij raken zoogenaamd bij ongeluk de vingers aan van het beminde meisje, bij het overhandigen bij een kop thee en gedragen zich over het algemeen als dwazen. Nu, zoo ver is het nog niet met Francis Hervey, maar het gaat er naar toe! Een flinke knaap, verstandig en die eigenlijk wel wat beters kon doen dan voor zulk een uilskuiken onnoozele zaken te moeten verrichten, als het antwoorden op invitaties, het schrijven van uitnodigingskaarten en het bijhouden van een bibliotheek vol prulboeken.

— Heb je de juweelen van de vrouw des huizes soms al gezien?

— Natuurlijk niet, die draagt zij niet op haar five o'clock teas, tenminste niet de voornaamste. Maar er is wel over gesproken.

— Is er dezer dagen niet een feest?

— Ja, een soirée! Donderdag, dat is dus over drie dagen! Dan wordt de meerderjarigheid van Suze Snagg plechtig gevierd.

— Komen er veel gasten?

— Men sprak van een vijftigtal!

— En denk je bij die gelegenheid de diamanten en den inhoud van de brandkast van eigenaar te doen veranderen?

— Vermoedelijk wel, want de kans zal zich niet zoo spoedig meer aanbieden. Maar het is goed, dat ik nog eenige dagen gelegenheid zal hebben, het huis en de menschen te bestudeeren! Ik moet wat op de hoogte geraken van de gewoonten!

— Is Snagg waarlijk zoo rijk als men zegt?

— Hij moet een paar millioen pond bezitten!

— Het is bijna onbegrijpelijk!

— Toch niet! Tijdens den oorlog en nog een paar jaar daarna hebben er fluctuaties in de verschillende kapitalen plaats gehad, die je verstomd zouden doen staan. Er zijn gevallen bekend van speculanten, die in een enkele week een half millioen pond hebben verdiend. En daarnaast staan de gevallen van bijna even groote verliezen in denzelfden tusschentijd! Ik vernam vanmiddag, dat dat heele fortuin van onzen vriend Snagg aan een stom toeval is te danken. Het is de vreemdste en ongeloovigste zaak van de wereld. En iets dergelijks was dan ook alleen mogelijk in dien tijd van groote verwarring! Het Ministerie van Oorlog gaf een zeer groote opdracht voor de levering van gedroogde groenten en de klerken lazen den naam niet naar behooren, zoodat de brief een verkeerden naam droeg! De opdracht werd geschonken aan iemand, voor wien zij in het geheel niet bestemd was! Sloag had ze moeten ten uitvoer brengen en Snagg kreeg ze. Natuurlijk werd de vergissing ontdekt, maar toen was het te laat en de man was in zijn recht. De bestelling was ondertekend door den minister in eigen persoon, die in dien tijd wel iets anders te doen had dan kennis te nemen van den inhoud van de stukken, die men hem ter onderteekening voorlegde. Je begrijpt dat hij niet de eenige leverancier was in dien tijd. Toch leverde die bestelling hem een zuivere winst van 150.000 pond sterling op, die den grondslag legde voor zijn reusachtig fortuin.

— Maar hoe was de man in staat, als een eenvoudig groentenhandelaar die geweldige bestelling uit te voeren?

— Daartoe was hij volstrekt niet in staat! Maar hij was slim en hij sloot een onderhandsch contract met een fabriek, die zeer goed in staat was binnen korten tijd die honderdduizenden bussen verduurzaamde groenten te leveren! En de directeur van die fabriek heette Sloag! Ja, onze vriend wist ook wel wat hij deed. Hij kreeg van het Ministerie van Oorlog vier pence per bus meer dan hij er voor moest betalen — en de bestelling liep over millioenen bussen!

— En vertelde hij je dat allemaal?

— En nog wel met een lachje van voldoening! Hij vond het den besten zet, dien hij nog ooit had gedaan!

Raffles had zijn toilet nu geheel voltooid, keek op zijn horloge en zeide:

— Het wordt tijd om te gaan dineeren! Waar zullen wij heengaan?

— Wel, laten wij maar naar de Club gaan! stelde Brand voor.

— En vanavond?

— Er wordt een nieuwe bar aan het strand geopend. Willen wij eens een kijkje gaan nemen?

— Mijneentwege! Het is eigenlijk te warm om veel beweging te nemen, en het Strand is niet zoo ver. Kom, wij zullen langzaam naar de Windsor Club wandelen!

De twee vrienden verlieten het huis en wandelden langzaam de geheele Regent Street ten einde, tot zij de Oxford Street bereikten.

Zij staken dezen drukken verkeersweg over en traden het Clubgebouw binnen.

— Veel leden, Jeromo? zoo wendde Brand zich tot den vestiaire-bediende, die hem hoed en cape afnam.

— Heel weinig, mijnheer Brand! Het is te warm — de heeren zijn allen naar buiten!

— Ik wilde dat ik ook al weer tusschen het groen zat! zeide Charly zuchtend, toen hij met Raffles de groote trap besteeg. Wij hebben van dit jaar veel te weinig van onze vacantie genomen!

— De zomer is nog niet om, mijn waarde, en ik beloof je, dat wij, zoodra de kleine affaire in Russel Square achter den rug is, nog eenigen tijd naar een van mijn buitenverblijven zullen gaan, waar je je hart zult kunnen ophalen aan roeien, vissen, zwemmen en andere vermaken!

Zij hadden de trap beklommen en stonden nu op het groote portaal, waarop ook de deur van de prachtige eetzaal uitkwam, waar de leden van de Club konden dineeren.

Zij hadden niet de minste moeite met het vinden van een leeg tafeltje, want er bevonden zich in de zaal niet meer dan een twintigtal clubleden, die allen even van hun bord opzagen en den vice-president familiair of eerbiedig toeknikten.

— Ik laat het aan jou over om het menu samen te stellen, Brand! zeide Raffles glimlachend. Dat is je wel toevertrouwd, vooral in de honds-dagen!

Charly deed wat hem verzocht werd en de beide vrienden genoten langzaam, zonder zich te

overhaasten, van den maaltijd, die werd opgediend door de beste bedienden, die er te Londen te krijgen waren en die allen voortreffelijk op de hoogte waren van de verschillende wenschen en verlangens der clubleden.

Het was reeds bij half negen, toen Raffles en Charly van tafel opstonden, de eetzaal verlieten en de groote conversatiezaal binnentraden.

Er zaten een tiental leden, verdiept in de lezing van de avondbladen.

Toen zij bij de leestafel stonden, stootte Charly Raffles zachtjes aan en zeide op gedempten toon:

— Kijk eens in de biljartzaal, daar staat hij waarachtig alweer met een queue in zijn hand!

— Je hebt zoowaar gelijk! En weet je met wien hij daar biljart? Met graaf Blessmore!

— Zijn aanstaande schoonzoon!

— Dat wil zeggen — de man die niets liever zou willen dan zijn schoonzoon te worden — maar zoover zijn wij nog niet. Kom, wij zullen eens zien, of mijn les van vanmiddag al geholpen heeft!

— Is dat niet wat gevaarlijk?

— Je vraag is niet erg vlelend voor me! Wanneer zelfs een man als Snagg al door mijn vermomming kon heen zien, dan kon ik morgen mijn beroep wel opgeven!

Zij gingen verder en traden de biljartzaal binnen.

Daar stond inderdaad Tobias Snagg, vuurrood en puffend, maar bezielde door een heiligen ijver.

En juist toen de beide vrienden binnentraden, wilde het grillige toeval dat de voormalige groentenhandelaar een carambole maakte.

Hij slaakte een soort gebrul van vreugde en riep:

— Zag u dien stoot? Heeft u dien stoot gezien, Mylord?

— Ik zag hem, waarde heer Snagg en ik verheug er mij over, dat gij reeds vorderingen schijnt te maken! antwoordde Raffles glimlachend. Ga op dien goeden weg door.

— O, ik heb het niet alleen aan mezelf te danken! Gij moet weten, dat ik in een advertentie om een biljartleeraar heb gevraagd, zooals gij mij had aangeraden!

— Zou ik u dit hebben aangeraden? zeide Raffles. Dat zal wel een vergissing zijn.

— Nu, dan is het iemand anders geweest, of ik heb het zelf bedacht! hernam Snagg. In ieder

geval ik heb nu zoo'n mannetje die mij leert biljarten, een specifieke markies, Mylord, een heel aardig knulletje, voor een Franschman wel te verstaan. Hij is lang niet goedkoop, maar ik krijg waar voor mijn geld. Hij is verbazend sterk. Zonder u te willen kwetsen, ik geloof dat hij vier van de vijf partijen van u zou winnen.

— Ik geloof het gaarne, mijnheer Snagg en ik zal te zijner tijd gaarne met dat phenomeen kennis maken! zeide Raffles. Maar laat ik u vooral niet van uw spel afhouden. Ik geloof dat uw partner het daar juist goed voor u laat liggen.

Inderdaad, Blessmore had zooveel caramboles gemaakt en de ballen lagen nu zoo, dat zelfs een blinde ze niet had kunnen missen.

— Dat is waar! Ik heb u nog niet voorgesteld! verontschuldigde Snagg zich. Lord William Aberdeen, onze vice-president en zijn particuliere secretaris, mijnheer Brand — graaf Arthur Blessmore, dien ik hier vanavond heb geïntroduceerd en die gaarne lid van de club zou willen worden!

De heeren bogen voor elkaar en Blessmore zou liever zijn eigen queue hebben ingeslikt, dan te erkennen dat deze afgemeten Lord met zijn langzame, een weinig vermoeide gebaren en zijn ernstige trekken dezelfde was als de Fransche biljartleeraar met zijn golvende zwarte lokken en zijn kort fluweelen jasje, zijn trippelpasje en zijn coquette gebaartjes.

Men sprak eenigen tijd door, maar telkens keek Snagg naar het biljart, met een verlangenden blik, ongeduldig om weder te beginnen.

Men nam afscheid van elkaar, maar niet nadat Raffles had moeten beloven het fraaie biljart in het huis van Snagg eens te komen bewonderen....

Snagg vouwde zich dubbel over het biljart, teneinde den speelbal te kunnen bereiken, vatte tusschen wijsvinger en duim van de rechterhand de queue, kneep zijn oogen tot smalle kiertjes en stootte uit alle macht langs den speelbal, zonder hem aan te raken.

— Daar moet de duivel de hand in hebben! mompelde hij. Ik ben toch niet kippig?

Hij stootte nogmaals en trof den speelbal zoo hard, dat hij eenige malen met den rooden bal klostte.

— Dat geldt zeker niet? vroeg hij verlegen, terwijl hij zich weder oprichtte.

— Neen, mijnheer Snagg! antwoordde graaf Blessmore met een verstolen lachje. Gij moet den rooden en den tweeden witten bal raken, anders is het geen carambole! Ik ben aan de beurt....

Raffles en Charly keken nog eenige minuten naar het spel en gingen toen heen.

Toen zij weder op straat stonden, zeide Raffles op zachten toon:

— Het is te dwaas! Die man is absoluut niet geschikt voor dat mooie frissche kind!

— Zou hij geld hebben?

— Dat betwijfel ik sterk! Als dat zoo was, zou hij natuurlijk zijn bliken niet laten vallen op een burgerdochter. Doe mij een genoeg en onderzoek morgen die zaak eens voor me!

— Tot je dienst!

— En nu maar naar je nieuwe bar — misschien komen er rijke lieden van mijn kennis, die op je lijstje voorkomen.

Hij wenkte een huurauto, die voorbij reed, gaf den chauffeur het adres op en stapte met Charly in.

Hoofdstuk V.

Intriges.

Den volgenden dag verscheen Raffles op het afgesproken uur weder in het huis van Snagg, om zijn lessen te hervatten. Hij trof in de biljartkamer ook Suze aan, die verklaarde, een les te willen bijwonen.

Snagg ontving den Franschman met neerbuijgende vriendelijkheid, zooals zijn vrouw hem had ingeprint en hij moest zich zelf zeker ge-

weld aan doen, want het strookte in het geheel niet met zijn natuur, anderen te laten gevoelen, dat hij zich ver boven hen verheven achtte.

Hij was op een ding echter zeer trotsch en dat was op het bezit van zijn rijkdommen.

Hij wilde dat daarvan zooveel mogelijk naar buiten bleek en als het aan hem had gelegen, zou hij zijn huis van kelder tot zolder hebben

volgestopt met kostbare zaken, zonder dat hij er zelf het minste verstand van had.

Hij had een paar echte van Dijk's in zijn werkkamer hangen, maar hij kwam er rond voor uit, dat hij een oliegravure van twee shilling veel mooier vond en ver de voorkeur gaf aan de voorstelling van een veldslag tusschen roodhuiden en blanken, dan aan de schilderij van een oude vrouw in een schamel hutje, „want daar was nu letterlijk niets aan” vond hij.

Snagg spitste dus zijn lippen en zei, zijn best doende om zoo beschaafd mogelijk te spreken:

— Het is mij aangenaam, markies, dat gij gekomen zijt. Wees zoo goed plaats te nemen.

— Plaats nemen? herhaalde de gewaande biljartleeraar glimlachend. Geloofst gij dat ik in die houding goed zal kunnen biljarten?

— Dat is waar, markies, dat was mij ontscoten! hernam Snagg haastig.

En daarop maakte hij een aanvang met het uitstooten van een rollenden lach, dien hij echter halverwege plotseling staakte, teneinde een uitgestreken gezicht te trekken.

Luidkeels en uit volle borst lachen was volgens mevrouw Julia Snagg het toppunt van onvoegzaamheid.

De ware gentleman glimlacht slechts of liet hoogstens een zacht mekkerend lachje hooren, zooals bijvoorbeeld graaf Blessmore dat zoo voortreffelijk kon.

Snagg begon dus opnieuw, maar thans in een anderen toonval en liet een blatend lachje hooren, dat uit de keel van een verkouden schaaпscheen te komen.

Raffles had intusschen reeds zijn queue ter hand genomen en begon zijn lessen.

Hij wees zijn leerling hoe hij moest staan, hoe hij de handen moest houden en leerde hem wat effect is en hoe men een bal zoodanig moet raken, dat hij niet vooruit, maar achteruit rolt, een verschijnsel dat de verbaasde belangstelling van mijnheer Snagg had en waarvan hij volstrekt geen verklaring wist te geven!

Na tien minuten vroeg Suze, die aandachtig had toegekeken:

— Is het nu werkelijk wel zoo moeilijk, markies?

— Ik moet bekennen, Miss, dat het er veel gemakkelijker uitziet, dan het inderdaad is. Zoudt gij het soms ook niet eens willen probeeren?

— Waarachtig niet! kwam Snagg haastig tusschenbeide. Dit is mijn half uur! Als zij wil leeren biljarten, moet zij dat zelf weten en dan kunt gij ook mijn dochter les geven.

— Ik zou het graag eens willen probeeren! riep het jonge meisje vroolijk uit. Bijna al mijn vriendinnen van de club kennen het. Maar kunt u mij misschien meteen het fotografeeren leeren, markies.

— Ik verlang niets liever, mademoiselle, als gij daartoe de toestemming van uw vader hebt.

— O, die heeft ze niet noodig, ze doet toch alles wat ze wil! riep Snagg uit.

— Was dat maar waar! zeide het meisje half luid en met een zucht en Raffles begreep zeer goed de uitdrukking van dien spijtigen uitroep.

De les bleef voortgaan en Snagg was in de wolken, toen hij tegen het einde van het half uur er een paar malen in slaagde een zeer gemakkelijke carambole te maken.

Intusschen had Suze het vertrek reeds weder verlaten.

En toen Snagg zijn queue eindelijk weg zette en zijn huisjas weder aantrok, ging hij naar een der ramen, die op den zijtuin uitzagen, keek naar buiten en bromde half voor zich heen:

— Daar wandelt ze waarachtig alweer met mijn secretaris! Als haar moeder het ziet, zwaait er wat!

— Vindt u het zelf dan niet goed? vroeg Raffles glimlachend, terwijl hij naderbij kwam.

— Natuurlijk vind ik het niet goed, als mijn vrouw er iets tegen heeft! riep Snagg naïef uit. Dat is zoo helder als de dag! Zijt gij getrouwd, markies?

— Neen, helaas, mijnheer Snagg, dat geluk is mij tot dusverre ontzegd gebleven!

— Nu, dan kunt gij ook eigenlijk niet meepraten. Wat voeren zij daar toch uit?

— Ik geloof dat zij rupsen zoeken, mijnheer Snagg!

— Rupsen zoeken? Is het kind gek geworden? Wat moet ze met rupsen uitvoeren? Als ze die ergens voor noodig heeft, kan ze mij toch geld vragen om die te koopen!

— Ik denk dat zij ze niet speciaal zoekt om ze te bewaren, mijnheer Snagg, maar omdat zij uw klimrozen vernielen — kijk maar, mijnheer Hervey blaast rook uit zijn sigaret tegen de blaadjes!

— Waarachtig! Hij is wel een handige knaap!

Snagg had het venster geopend en juist op hetzelfde oogenblik werd er een verdieping lager een venster opengerukt en een driftige stem riep op schellen toon:

— Suze, moet ik nog langer op je wachten? Weet je niet, dat wij zouden gaan winkelen?

— Dat is de trompet van het laatste oordeel! bromde Snagg hoofdschuddend voor zich heen. Het is om je de stuipen op het lijf te jagen!

— In ieder geval schijnt mejuffrouw uw dochter op het oogenblik meer plezier te hebben in rupsen vangen dan in winkelen, mijnheer Snagg!

— Dat zeg je daar goed, markiesje! Je maakt meer van die snuggere opmerkingen! U heeft natuurlijk heel veel in de deftige kringen verkeerd, nietwaar? Al is u dan vaak in een belabberden toestand geweest! Hoe vindt u mijn manieren?

De vraag kwam zoo onverwacht, dat Raffles een oogenblik verbluft stond.

Toen antwoordde hij, als iemand die niet goed weet wat hij moet zeggen:

— Mijnheer Snagg, uw manieren — — mon Dieu, ik ken u nog pas zoo kort!

— Maar toch lang genoeg om te hebben opgemerkt, dat het niet veel zaaks is, nietwaar? Markiesje, ik verzeker je, dat het niet ieders werk is, om artisjokken, oesters en asperges te eten zooals het hoort! Vroeger nam ik die dingen eenvoudig tusschen vinger en duim — dat ging best! Maar als ik nu in een fijn restaurant kom, dan moet ik met een heel stelletje messen en vorken aan den arbeid — en het is alsof de drommel er mee speelt, maar ik kan ze nooit uit elkaar houden! Mijn vrouw kent dat beter dan ik — die heeft er zeker aanleg voor gehad! En mijn dochter — apropos, hoe vindt u mijn dochter?

— Een bekoorlijk en charmant meisje, mijnheer Snagg! Een meisje, dat den man, dien zij liefheeft, zeker zeer gelukkig zal maken!

Snagg keek Raffles een oogenblik bedremmeld aan, krabde zich achter het oor en zeide toen op gerekten toon:

— Een waar woord! Ja, dat weet ik ook zeker! Mijn vrouw verwijt haar, dat zij geen sawaar fiefje heeft — zoo heet het immers? Maar dat kan mij eigenlijk gestolen worden! Ik houd niet van die uitgestreken facies voor een

jonge meid! Vooral niet als zij knap zijn — en dat is mijn dochter, dat durf ik als vader zeggen!

— Maar als het zoo is — waarom laat u haar dan met graaf Blessmore trouwen? vroeg Raffles onverwacht.

Snagg keek hem even verbluft aan, en weer verdwenen zijn vingers achter een van zijn groote ooren, terwijl zijn oogen met een afwezigen blik afdwaalden naar den zijtuin, waar de beklagenswaardige Hervey thans geheel alleen den strijd met de rupsen voortzette.

Toen antwoordde hij:

— Dat kunt u makkelijk vragen — maar ik kan er niet zoo makkelijk op antwoorden. Maar waarom zal zij het eigenlijk niet doen? Denk toch eens aan, markiesje — een graaf en een echte, hoor je! Ik heb natuurlijk geïnformeerd, maar hij is van besten, prima belegen adel! Een van zijn voorouders moet Jan Zonderland nog gekend hebben! En onder hem hebben gestreden!

— Jan Zonderland, zegt gij? Nu, dan is hij zelf zeker geparenteerd aan Karel den Kale! zeide Raffles met een flauw glimlachje.

De gewezen groentenhandelaar keek hem strak aan, vatte hem bij een knoop van zijn fluweelen jasje en vroeg toen:

— Is dat een mop? Moet ik er om lachen? Leg het mij uit, markiesje, want ik vind het ellendig, als ik in gezelschap ben en ik hoor de menschen om mij heen lachen om dingen die ik niet begrijp. Wat is er met dien Karel den Kale? Is hij ook lid van de Windsor Club?

— Misschien is hij het wel geweest, mijnheer Snagg, maar dan moet dat ongeveer 400 jaar geleden zijn! Om kort te gaan — hij was een volkomen kaalhoofdige vorst — vandaar zijn bijnaam.

Mijnheer Snagg keek nog eenigszins verwezen en stotterde toen:

— Zoo — wel zoo! Ik geloof dat ik licht begin te zien! Zoo zoo, was dat de grap? Wat vindt u zelf van hem, markiesje?

— Van wien — van Karel den Kale?

— Neen, van mijn aanstaanden schoonzoon?

— Wel, ik durf mij nog geen oordeel aanmatigen, ik heb den graaf nog slechts zeer vluchtig kunnen waarnemen. Ik geloof dat ik wel eens geestiger en onderhoudender menschen heb aangetroffen.

— Nou ja, niet iedereen kan moppen tappen

over koningen, die allang dood zijn! hernam Snagg een weinig knorrig. Maar hij is toch wel een aardige jongen!

— Een jongen van vijfenveertig jaar!

— Vierenveertig!

— Hoe oud is Mademoiselle? Maar wat vraag ik — gij viert overmorgen haar meerderjarigheid! Het verschil is wel wat heel groot, vindt gij niet?

— Dat wordt met de jaren kleiner!

— Ik verschil met u van meening, mijnheer Snagg. Het verschil zal integendeel over 15 jaar reusachtig zijn. Mademoiselle is dan in den vollen bloei van haar schoonheid en levensvreugde en naar zijn tegenwoordig uiterlijk te oordeelen, zal graaf Blessmore dan een wrak zijn.

— Nu nu, markiesje, dat is wel wat kras! Hij is toch volkomen gezond, zou ik zeggen!

Raffles maakte een kort gebaar van ongeduld en zeide toen:

— Mijnheer Snagg, wij raken op een gebied verdwaald, waarop ik niets te maken heb! Wij Franschen zien die zaken misschien anders in. Het is waar. Wij bedisselen als ouders vaak de huwelijken van onze kinderen, maar wij paren dan ook altijd jong aan jong.

— Mijn vrouw zegt, dat graaf Blessmore een uitstekende partij is! Hij heeft relaties aan het hof, hij is van de beste adellijke familie, hij heeft een prachtig kasteel in Schotland, dat alleen maar voor bijna de halve waarde gehypotekeerd is.

— En heeft mejuffrouw uw dochter hem lief? vroeg Raffles.

— Ja, dat weet ik zoo juist niet! Maar dat zal toch wel komen, dunkt me!

— Daar zou ik maar niet al te vast op rekenen, mijnheer Snagg, het zou immers zeer wel mogelijk zijn dat uw dochter haar blikken elders gevestigd had.

— Zonder mijn voorkennis? riep Snagg op boozen toon, dat ontbrak er waarachtig maar aan! Neen, neen, markiesje, dat zaakje is al voor elkaar en de verloving wordt over veertien dagen publiek gemaakt!

— Niet als ik er iets aan doen kan! zeide Raffles, maar hij zeide het in zichzelf en vertoonde Snagg zijn beminnelijkst gezicht, terwijl hij aanstalte maakte om afscheid te nemen.

En juist toen hij het huis verliet, zag hij, hoe mevrouw Snagg en Suze in een gereed-

staande auto stapten, terwijl als toevallig graaf Blessmore kwam aanloopen, die met een elegant gebaar zijn hoed afnam en vervolgens eveneens in de auto plaats nam, die daarop haastig wegreed.

Raffles liep langzaam over het klinkerpad van den voortuin en zag nu Hervey staan, half achter een boschje verscholen, die met gebalde vuisten de auto nakeek.

Raffles bleef even staan om een cigarette op te steken en zag toe, hoe Hervey met gebogen hoofd het huis door een der zijdeuren weder binnen ging.

Alle lust tot verdelging der rupsen scheen bij hem te zijn uitgedoofd.

— Arme jongen! bromde Raffles binnensmonds. Hij zal een zwaren dobber hebben! De moeder is bepaald tegen hem, de graaf natuurlijk eerst recht, de vader ten halve of voor driekwart en hij heeft alleen het meisje aan zijn zijde! Maar voor den drommel, sedert wanneer is dat niet meer voldoende? Hij mag arm zijn — hij is een flinke borst en als die twee elkander werkelijk liefhebben, dan zal Raffles nog een spaak in het wiel steken.

Die Snagg is niet de kwaadste, maar hij is een sul en hij moet eens gestraft worden. De vraag is maar, hoe wij thans op de beste en veiligste manier, het nuttige met het aangename kunnen vereenigen. Dat wil zeggen, de liefde van die beide jongelieden beschermen, dien bruidschatjager op de vlucht drijven, en tevens de fraaie juweelen van de ontaarde moeder buit maken!

Hij was onder deze alleenspraak het hek uitgegaan en wandelde met de handen op den rug verder.

Het was weder verrukkelijk weer geworden en hij ging het groote plantsoen binnen, hetwelk het grootste gedeelte inneemt van het groote plein, dat Russels Square heet.

Hij nam op een bank plaats en dacht na.

Het stond wel vast, dat mevrouw Snagg met haar prachtige juweelen zou willen pronken ter gelegenheid van de soirée, die op den verjaardag van Suze zou worden gegeven.

Het was nu maar de vraag, hoe hij zich kon laten inviteeren.

Hij kende Snagg nu genoeg, om wel te begrijpen, dat deze in dit opzicht volstrekt geen stem in het chapiter zou hebben en niemand

zou mogen uitnoodigen, alvorens zijn vrouw hieraan haar hooge goedkeuring had verleend.

En dat deze dame iemand zou inviteeren, die zijn brood moest verdienen met het geven van biljartlessen en die kale, versleten kleederen droeg, al was hij dan ook een Fransche markies, was volkomen ondenkbaar.

Bij een vroegere gelegenheid was Raffles er wel eens in geslaagd, de plaats in te nemen van een der gasten, die hij dan tijdelijk liet verdwijnen, maar in die gevallen wist hij reeds lang van te voren wie de genoodigden waren en had op die wijze gelegenheid hen te bestudeeren en zich van hun gewoonten op de hoogte te stellen in het bijzonder van dengeen, wiens plaats hij wilde innemen.

Thans waren de omstandigheden geheel anders. Hij wist volstrekt niet wie er zouden worden uitgenoodigd en het zou hem zeer moeilijk

vallen, zelfs al kon hij dat nog ontdekken, in dien korten tijd de noodzakelijke maatregelen te nemen.

Wel een half uur bleef Raffles zoo zitten nadenken, totdat hij eindelijk iets meende gevonden te hebben, dat eenige kans van slagen bood en hij lachte zachtjes in zich zelf, toen hij voor zich heen bromde:

— Dat zou een voortreffelijke grap zijn, een, zooals ik er in langen tijd niet heb kunnen ten tooneele voeren! Als mijn kleine „Comedie der Vergissingen” slaagt, dan zullen alle partijen tevreden zijn, behalve natuurlijk mevrouw Snagg, maar dat komt er dan ook minder op aan! Wij zullen maar aanstonds aan het werk gaan, om de noodige voorbereidselen te maken. Charly zal zich verheugen, want die is altijd verzot geweest op dergelijke kleine intriges.

Zorg er voor altijd bij de hand
te hebben
Cigaretten J. v. K.

Hoofdstuk VI.

Begin van uitvoering.

Klokslag drie uur verscheen de gewaande biljartleeraar weder, teneinde zijn lessen te hervatten.

Hij trof zijn leerling in een tamelijk mistroostige stemming aan.

— Markiesje, zoo ontving hem de gewezen groentenhandelaar, het leven is niet louter zonnenschijn, man!

— Dat hebben de wijsgeeren reeds voor de Christelijke Jaartelling geconstateerd, mijnheer Snagg! zeide Raffles glimlachend.

— Ik heb de looddeelen, ik betaal een belasting waar je van rilt en beeft en waar jij bijvoorbeeld genoeg aan zoudt hebben om behoorlijk van rond te komen, markiesje, zonder je te willen kwetsen, maar dat is toch nog niet alles! Morgen is er in mijn eigen huis een feest, mijn eigen dochter is jarig, ik betaal met mijn eigen geld en ik mag mijn eigen vrienden niet eens inviteeren! Hoe vindt je dat?

— In de hoogste mate betreuenswaardig en laakbaar, mijnheer Snagg! antwoordde Raffles.

— Ik weet niet precies wat je daar mee bedoelt, maar ik vind het beroerd. Zie je, ik heb nog altijd, zoo'n beetje stiekum betrekkingen aangehouden met een paar vrienden uit den tijd, toen ik nog uien en worteltjes verkocht. Een kruidenier en een melkslijter. Beste menschen, markiesje! Maar, in hun stiel gebleven! Eigenlijk armoeizaaiers, bij mij vergeleken! Maar we dronken nog wel eens samen een borrel, we hadden wel eens een kaartavondje, we ontmoeten elkaar nogal eens, ik ging hen dikwijls in hun winkels opzoeken en zij bleven natuurlijk van alles wat mij betrof goed op de hoogte! En nu wil mijn vrouw niet dat ik die brave borsten inviteer! Zij heeft een heele lijst opge-

— Vindt gij dat dan niet goed?

— Ik vind het om de weerlicht niet goed!
 — Welnu, kom dan in verzet!
 — Jawel, dat kun je makkelijk zeggen, markiesje! Ik kan wel zien dat jij niet getrouwd bent! „Kom in verzet"! Je kon evengoed tegen me zeggen, dat ik de Bank van Engeland moest gaan leeghalen! Tusschen ons gezegd en gezwe- gen, ik had jou ook willen uitnoodigen, mar- kiesje, maar je hebt geen kans, man!

— Dat spijt mij geducht, mijnheer Snagg, Ik had zoo gaarne mijn hulde aan de kleine voetjes van mademoiselle willen leggen!

— Dat zeg je daar weer prachtig, markiesje! Man, waar haal je het toch vandaan? Ik wilde dat ik zoo kon parlevinken!

— Het spijt mij des te meer, omdat ik juist de vrijheid had genomen, een alleraardigste en charmante verrassing te bedenken, waarmee ik bij vroegere gelegenheden altijd het grootste succes heb gehad!

— Daar heb je het nu al! riep Snagg pruilend uit. Ik zei al tegen mijn vrouw: „Die dekselsche Franschman zou bepaald met iets origineels voor den dag komen! Het is een aardig type en hij zou zijn souper dubbel en dwars waard zijn"! Dat waren mijn eigen woorden, markiesje!

— Het spijt mij, mijnheer Snagg — vooral voor de verrassing! Nu, willen wij beginnen? Ik heb u gisteren getoond, hoe de houding van de linkerhand moet zijn bij het doorstooten....

En de les nam een aanvang.

Een paar minuten voor drieën ging de deur open en Suze kwam binnen.

Haar gezichtje stond niet zoo vroolijk als ge- woonlijk en Raffles meende zelfs de sporen van tranen te ontdekken.

Hij was dadelijk op haar toegetreden, had haar kleine hand gevat en er met een Franschen zwier een eerbiedigen kus op gedrukt.

— Ik hoop dat uw gezondheid volstrekt niets te wenschen overlaat, mademoiselle? vroeg hij.

— Dank u, markies — wat vriendelijk van u, daarnaar te vragen! antwoordde het meisje met een flauwen glimlach. Ik voel mij heel goed!

— En hoe staat het met het fotografeeren?

— Het wil nog niet erg lukken, markies!

— De les is afgelopen, mademoiselle, hebt gij het toestel soms bij de hand, dan zal ik u gaarne eens wijzen hoe men er mee omgaat!

— Wilt gij dan met mij medegaan, markies? Dan zal ik het u toonen!

— Ik ben onmiddellijk tot uw dienst, made- moiselle!

Hij nam afscheid van Snagg en volgde het jonge meisje naar haar coquet boudoir, waar zij uit een fraai bewerkte kast een splinternieuw fototoestel haalde, een uitstekend instrument, waarmede in de hand van een deskundige zeker wonderen te doen waren.

Raffles nam het toestel in de hand, wees haar alles en zeide tenslotte:

— Wanneer gij wilt, mademoiselle, zullen wij van een hoekje van den grooten tuin een opname maken, dan kunt gij u zelf overtuigen dat het heel goed gaat! Ontwikkelt gij uw platen zelf?

— Zeker — dat vond ik juist het aardige ervan! Ik heb een ruime donkere kamer laten inrichten in het sousterrain!

— Wel, dan zullen wij aanstonds eens zien, of alles daar in orde is! En nu naar den tuin! De zon staat juist in een goeden stand! Want let maar op, mademoiselle, dat gij de schoonste foto's krijgt niet midden op den dag, maar als de zon nog niet te hoog boven de kim staat, of reeds weder gaat dalen, zoodat de schaduwen langer zijn en het licht niet zoo schel! Waar is uw driepoot? Ah, ik zie hem al! En dit is de insteldoek — is het toestel geladen?

— Ja, er zit een filmrol in, waarvan nog twee nummers onbelicht zijn!

— Meer hebben wij niet noodig! En kijk nu een beetje opgewekt, mademoiselle, want gij hebt werkelijk geen reden om niet vroolijk te zijn! Morgen is het uw verjaardag, dan wordt gij meerderjarig, — en dan kunt gij eigenlijk alles doen wat gij wilt!

— Niet alles, markies! zeide Suze zacht. Neen, lang niet alles!

— Dat moet gij niet zeggen! Men moet altijd het beste van de toekomst hopen en nimmer den moed laten zakken!

Suze keek den gewaanden Franschman be- vreemd aan.

Zij had het gevoel, alsof hij dat met een be- paalde bedoeling zeide en begreep toch niet, wat hij eigenlijk wilde zeggen.

Raffles had intusschen toestel, statief en instel- doek onder den arm genomen en beide daalden

de trap af en verlieten het groote huis aan de achterzijde.

De zon scheen helder aan den hemel en overgoot den tuin met haar stralen.

— Hoe uitstekend geschikt zou deze prachtige tuin zijn om er een avondfeest te geven, zeide Raffles, terwijl hij bleef staan, zoekende naar een mooi plekje.

— Maar dat gebeurt ook morgen! antwoordde Suze. Morgenochtend reeds komen er menschen om een gedeelte van den tuin à *Giorno* te verlichten. Ik stel er mij heel veel van voor!

— Wel, het kan prachtig worden! hernam Raffles. Maar nu naar een mooi plekje gezocht. Ik geloof dat ik daar al wat zie!

Raffles volgde een van de breede paden die diep in den prachtigen, zeer grooten tuin voerden.

Bij een open plek, met gras begroeid, stond hij stil.

In het midden daarvan stond op een marmeren voetstuk een fraai Faun's beeld.

Het was een lachende kop, met een grooten, krommen neus, schuin geplaatste oogen, naar boven loopende ruige wenkbrauwen en dicht, krullend haar.

Uit het lage voorhoofd staken twee zeer kleine horentjes op.

— Dat is prachtig! riep Raffles volgeestdrift. Ik weet een voortreffelijk sujet. En gij zult de hoofdpersoon zijn!

— Wat bedoelt gij?

— Dat zal ik u zeggen! Gij kent toch wel die bekende, fraaie groep van een van onze grootste schilders, Alma Tadema?

— Ik weet werkelijk niet, wat gij kunt meenen?

— Hij schilderde een nimf, die het beeld van Faun kust. Dat moeten wij namaken! Gij zijt er uitnemend voor geschikt, in uw bevallig, eenvoudig wit kleedje!

Suze klapte in de handen en riep uit:

— Gij zijt een echte artist. Zeg mij hoe en waar ik staan moet!

— Aanstonds! Ik zal u nu eerst toonen, hoe gij met het toestel moet omgaan.

Raffles had het statief uiteengeschroefd, plaatste er de camera op en begon toen:

— Kijk, zoo moet gij instellen! Draaien aan dit schroefje, totdat het beeld van de Faun scherp op het matglas verschijnt, want dat is de hoofdzaak! Nu draait gij het toestel zoo lang

rond tot gij een mooien achtergrond hebt gekregen! Kijk, die zware eik daarginds doet het prachtig! Zie zelf maar eens.

Suze kroop onder den insteldoek en riep opgewonden uit:

— Prachtig!

— Nu gaan wij verder! hernam Raffles. Kom nu eens mede. Kijk — gij moet juist een weinig op de teenen gaan staan, om het beeld te kunnen bereiken. Het kon niet mooier. Nu laat u het bovenlijf een weinig achterover hellen en slaat uw armen om den hals van den Faun! Spits nu een weinig uw lippen! Een beetje dicht bij den mond van het beeld! Zoo is het goed — blijf zoo een oogenblik rustig staan!

Raffles was snel op het toestel toetreden en kneep in den gummibal.

Hij draaide de film een weinig verder.

— Het is gedaan! zeide hij. Nu moest gij het eigenlijk zelf ook eens kunnen doen!

— Zal ik eens een portret van u maken, markies? vroeg het jonge meisje op schalkschen toon.

— Neen, dat zou al een heel ondankbaar onderwerp zijn! zeide Raffles haastig. Ik geloof dat ik daar al iets beters zie aankomen!

Hij had rondgekeken en wees nu in de richting van het huis, waarvan een gedeelte tusschen de boomen zichtbaar was. Wat dunkt u van dezen heer als sujet?

Het was Hervey, die langzaam naderbij kwam, misschien nieuwsgierig wat de Franschman daar wel met Suze te doen kon hebben.

Het jonge meisje had een kleur gekregen en stotterde nu verlegen:

— Ik weet heusch niet...

— Of mijnheer Hervey er wel voor te vinden is? Nu, daaraan behoeft gij waarlijk niet te twifelen! viel Raffles haar met een glimlach in de rede. Heb ik geen gelijk, monsieur Hervey?

— Wat is eigenlijk de zaak? vroeg de jonge man verbaasd.

— Het is heel eenvoudig, mijnheer Hervey! antwoordde Raffles. Mejuffrouw heeft mij de groote eer aangedaan, mij tot haar leeraar in de edele kunst van het fotografeeren aan te stellen. Ik maakte reeds een opname en nu is het haar beurt. Zij wilde mij als onderwerp kiezen, maar geeft aan u natuurlijk verre de voorkeur.

— Heusch, Suze... ik meen juffrouw Snagg?

vroeg de jonge man met schitterende oogen. Nu, dan ben ik graag tot je dienst. Waar moet ik staan?

— O, het doet er weinig toe, als gij maar niet in de zon kijkt! antwoordde Raffles. Daarop moet gij vooral letten, mademoiselle, want anders zullen uw sujetten de oogen half dichtknijpen en een vertrokken gezicht hebben. Gij zoudt bijvoorbeeld... tegen het beeld van den Faun kunnen leunen! Zeer goed! Neen, een weinig rechter op, het hoofd een beetje voorover gebogen en uw armen recht neerhangend. Zoo staat gij uitstekend! En onthoudt het nu goed, mademoiselle, de belichting duurt een halve seconde, met de lens bijna geheel geopend! Onthoudt ook dat het nu vier uur is, dat de zon schijnt en dat er witte wolkjes aan den hemel drijven, die het licht nog scheller maken en tenslotte, dat wij hier onder boomen zijn, die het licht zeer aanzienlijk tegen houden.

— Lieve hemel, dat zal ik nooit onthouden! riep Suze ontdaan uit.

— Toch wel, mademoiselle! Het is maar een kwestie van gewoonte! hernam Raffles glimlachend. En knijp nu maar in de gummiveer.

De sluiters werkte, de opname was gemaakt.

— Ik denk wel dat het goed geworden zal zijn! zeide Raffles opgewekt! Wij moesten het maar dadelijk eens gaan zien!

— Hier? vroeg Hervey, die een van de wenk-

brauwen gefronst had. Wilt gij de films met Miss Suze gaan ontwikkelen?

— Dat was ik voornemens, tenzij gij er iets op tegen mocht hebben, monsieur Hervey? Gij zoudt het misschien veel liever zelf doen?

— Ik heb niet veel verstand van fotografeeren! bromde den jongen man.

— Dan zou ik u toch aanraden, om het zeer spoedig te gaan leeren! riep Raffles uit. Het is eigenlijk te dwaas, dat Mademoiselle het goed zou kennen en gij niet. Maar wij zullen den knoop doorhakken! Ik zal de film mede nemen en de opname thuis ontwikkelen, dan krijgt gij meteen te hooren, mademoiselle of uw andere opnamen al of niet gelukt zijn! Vindt gij dat goed?

— Prachtig! riep het jonge meisje, die een guitigen blik op Hervey had geslagen. Dan bespaart gij u ook de onaangename noodzakelijkheid, met mij een kwartier lang te moeten worden opgesloten in een stikdonkere kamer.

— Gij spot, mademoiselle, ik denk, dat het voor zeer veel mannen een buitengewoon groot vermaak zou zijn geweest! zei Raffles met een schuinen blik op Hervey.

Hij had intusschen de filmrol reeds uit het toestel genomen en in zijn zak laten glijden.

En met eenige hoffelijke woorden nam hij afscheid, terwijl Suze en Francis langzaam naar het huis terugwandelden.

Hoofdstuk VII.

De Comedie der Vergissing.

Ten vierde male kwam Raffles op den verjaardag van Suze nauwkeurig op den afgesproken tijd, teneinde zijn taak als biljartleeraar af te maken.

En weer kwam Suze kijken en nam zijn gelukwenschen in ontvangst.

En toch zag zij er allesbehalve uit als een jarige.

Haar gezichtje was bleek en zij sprak weinig.

Toen het half uur verstreken was, vond Raffles gelegenheid, haar even alleen te spreken.

— Gij hebt mij nog niet eens gevraagd hoe de opnamen geslaagd zijn, mademoiselle! begon hij glimlachend.

— Om u de waarheid te zeggen, markies, ik

was het vergeten! Mijn gedachten stonden er niet na, om er u naar te vragen.

— Maar dat is heel verkeerd! Gij zijt nu jarig, gij moet nu juist vroolijk en opgewekt zijn. De foto's zijn prachtig gelukt.

— Hebt gij er een bij u?

— Neen, mademoiselle, maar morgen, dat be- loof ik u, zult gij een afdruk te zien krijgen.

— Twee bedoelt gij?

— Ik versprak mij — twee bedoelde ik! En weet gij wat gij nu doen moest, gij moest van- avond bij bliksemlicht een mooie opname maken van de gasten en van den tuin!

— Maar dat kan ik immers niet! riep Suze uit. Ik kan nauwelijks bij daglicht fotografeeren. Ik zou het idee heel aardig vinden! Weet gij niemand die het doen kan — desnoods een beroepsfotograaf?

— O, ik zou het zelf zeer gaarne willen doen, als ik slechts zeker wist, dat uw mama het op prijs zou stellen!

— O, dat vindt ze zeker goed! Zij heeft u wel niet uitgenoodigd, maar...

Het jonge meisje hield verlegen op.

— Ik neem haar dat volstrekt niet kwalijk, mademoiselle! zeide Raffles haastig. Ik ben hier slechts in een dienstbetrekking, en — mevrouw uw mama wil nu eenmaal, dat er een onderscheid van stand zal zijn! Maar als ik kom fotografeeren, dan doe ik dat als het ware in mijn beroep — en waarom zouden de gasten mij ook niet betalen voor een afdruk? Dan verbind ik het nut met het vermaak!

— Ik ga het dadelijk vragen! riep het jonge meisje uit.

En zij snelde weg, om eenige oogenblikken later terug te keeren met de mededeeling, dat de biljartleeraar hier dien avond verwacht werd met zijn foto toestel, om met behulp van bliksemlicht eenige opnamen van den fraai verlichten tuin en de gasten te nemen.

— Hoe laat begint het feest? vroeg Raffles.

— De gasten worden om acht uur verwacht. Er zijn natuurlijk intimi, die hier dineeren en dan blijven!

— Graaf Blessmore onder andere?

— Hij ook! antwoordde het jonge meisje zuchtend.

— Mijnheer de graaf schijnt niet erg in uw smaak te vallen?

— Ik haat hem! stamelde het meisje, terwijl zij de kleine handen wrong.

— Gij zult mij zeer onbescheiden vinden, juffrouw Suze, maar ik zou u nog gaarne willen vragen, hoe uw oordeel is over mijnheer Hervey?

Een diepe gloed steeg in de wangen van Suze op en haar stem klonk onzeker, toen zij ten antwoord gaf:

— Ik begrijp eigenlijk niet goed, waarom gij dit vraagt, markies!

— Beschouw dan mijn vraag als niet gedaan! hernam Raffles met een buiging. Hij glimlachte even voor zich heen — de diepe blos op de

wangen van het meisje was hem niet ontgaan.

Hij was nu zeker van zijn zaak.

Hij nam afscheid van het jonge meisje, met de belofte, dat hij dien avond om half negen met een helper zou terugkeeren, teneinde eenige groote opnamen te maken.

Hij keerde dadelijk naar het huis in de Regent Street terug en vond daar Brand in een klein laboratorium in het sousterrain, waar hij bezig was met spoelbakken, ontwikschalen, flesschen en maatglazen.

— Is het goed gelukt? vroeg Raffles, zoodra hij was binnengekomen.

— Voortreffelijk! Zie zelf maar! Pas op — de afdruk is nog kletsnat!

En hij nam uit een schaal een afdruk, dien hij Raffles voorhield.

Deze keek er even naar en zeide toen goedkeurend:

— Prachtig! Dat heb je kranig gedaan! Nu, ik weet niet of mevrouw Snagg morgen over al die zaken des harten nog juist zoo denkt als vandaag!

— Draagt zij haar juweelen?

— O ja, dat staat vast! Het is mij wel vijfmaal medegedeeld!

— In den tuin ook?

— Den geheelen avond! Wat dacht je, dat zij ze zou afdoen, als een foto van haar genomen wordt? Heb je de toestellen klaar — het magnesium licht?

— Alles is in de beste orde!

— Is Henderson al gewaarschuwd, dat hij met zijn auto moet klaar staan?

— Ik heb hem ingelicht, voor zoover dat noodzakelijk was!

— Dan blijft ons niets anders over, dan te gaan dineeren en alles in gereedheid te maken voor onze kleine comédie van vanavond!

De beide vrienden gebruikten haastig een eenvoudig middagmaal en legden de laatste hand aan hunne toebereidselen.

Om half negen opende de deftige huisknecht in het prachtige huis aan Russel Square de deur voor den Franschman en voor zijn helper, een jonge man met een onnoozel gezicht, vlasblond haar en zonder een spoor van wenkbrauwen.

Beiden waren tamelijk zwaar beladen met een groot opname-toestel, een tasch, twee drievoeten

en andere benodigdheden om bij avond opnamen te kunnen maken.

De bediende was zeker reeds op de hoogte gebracht, want hij geleidde hen aanstonds naar den tuin, waar Suze hen ontving.

— U zult nog even moeten wachten, markies! zeide het jonge meisje. Er moeten nog meer gasten komen en zij zullen natuurlijk allen graag op de foto willen staan.

— Dat doet er niet toe, mejuffrouw, wij kunnen dan in dien tijd desnoods eenige opnamen maken van de prachtige verlichting. Het is waarlijk zeer schoon.

Inderdaad, een stuk van den tuin was door electriciens herschapen in een waren toovertuin.

Daar hingen ware guirlandes van kleine gloeilampjes, van boom tot boom, een paar kleine fonteinen spotten hun water op, dat beurtelings alle kleuren van den regenboog vertoonde en om de bloemperken waren kransjes van lichtjes aangebracht.

Maar verderop was de tuin geheel donker en het was daar een uitnemende gelegenheid voor flirtende paartjes, om over hartsgeheimen te keuvelen — en desnoods andere dingen te verichten, die daarmede nauw verband houden.

Er waren daar vele smalle paadjes, donkere hoekjes en zachte mostapijten, rustieke baaken en tenslotte een groot prieel, geheel achter in den tuin.

Daar kon men het lichtschijnsel goed waarnemen, maar zelf was men er in volkomen duisternis gehuld en alleen de voetpaden teekenden zich flauwtjes af.

Het jonge meisje, dat er allerbevalligst uitzag in haar smaakvol avondtoilet, moest zich weder verwijderen en Raffles en Charly Brand hadden ruimschoots gelegenheid hun operatieterrein eens wat nader te beschouwen.

Op een twintigtal meter afstand zagen zij om te beginnen de vrouw des huizes, in een zwartzijden japon, sterk gedecolleteerd en als het ware vol behangen met juweelen, een diadeem in het haar, een rivièr om den hals, ringen aan de vingers en een buitengewoon kostbare corsage, waarbij Raffles ook graaf Blessmore opmerkte, het monocle vaster dan ooit in het oog geklemd.

Dicht bij het huis was een muziekkapel opgesteld, niet ver van het houten plankier waarop gedanst zou worden.

En daar klonken reeds de eerste tonen van een Tango.

De gasten snelden naar het plankier en in een oogwenk stond mevrouw Snagg alleen, of tenminste alleen in gezelschap van haar echtgenoot, log en zwaar in zijn smoking en puffend van de warmte, want het was dien avond waarlijk buitengewoon zwoel.

Raffles had dit alles dadelijk opgemerkt en fluisterde Charly toe:

— Ga op je post! Ik geloof dat het goede oogenblik reeds is aangebroken. Je weet het sein, het geluid van den merel! Ik zal dan weten dat je er bent.

Charly knikte slechts en verdween in de duisternis, beladen met zijn fotobenodigdheden.

Toen wandelde Raffles langzaam op de vrouw de huizes toe, maakte een diepe buiging voor haar en zeide:

— Chère madame, het zou mij zeer aangenaam zijn, als ik een oogenblik uw gehoor mocht hebben.

— In verband met de opname? Dan moet gij u tot mijn dochter wenden! Zij zou alles regelen.

— Daarmee heeft het niets uitstaande, mevrouw! antwoordde Raffles en hij boog opnieuw. Het is een familiezaak!

— Maar markies, wat kan ik in 's hemelsnaam met uw familie zaken te maken hebben! riep mevrouw Snagg uit en zij maakte zulk een ongeduldige beweging met het hoofd, dat al haar juweelen fonkelden en licht uitstraalden.

— Pardon, madame, het zijn niet mijn familie zaken, maar de uwe! hernam Raffles bedaard.

— De mijne? hernam Julia Snagg langzaam. Wat is uw bedoeling, markies?

— Dat zal u aanstonds blijken, madame! Ik geloof dat gij een oogje zult moeten houden op uw personeel, madame!

— Op mijn personeel! Wat is daarmee? riep de vrouw des huizes verschrikt uit.

— Meer speciaal op het vrouwelijke!

— Maar wat wilt gij toch zeggen, markies? Slaat het op mijn juweelen?

— Ik weet niet bepaald of gij het een juweel zult noemen, het slaat op uw echtgenoot.

— Zoudt gij nu eindelijk eens willen ophouden in raadselen te spreken! riep mevrouw Snagg uit, terwijl zij ongeduldig stampvoette.

— Ik kom dadelijk tot de zaak, madame! Gij

hebt een knappe kamenier, rosharig, groot, flink gebouwd, die naar den naam van Mary luistert?

— Zeker, wat zou dat?

— Wel, zij heeft een kwartiertje geleden een afspraakje met uw man gemaakt!

Het schot werd op zoo'n korten afstand afgevuurd, dat Raffles een oogenblik vreesde, dat mevrouw Snagg in zijn armen ging flauw vallen.

Zij herstelde zich echter bijna aanstonds en haar oogen schoten vlammen, toen zij uitriep:

— Dat kan niet waar zijn, markies!

— Wel, mevrouw, het is zoo waar, als ik markies de Villeneuve ben! hernam Raffles, ik hoorde hen samen fluisteren en ik achtte het mijn plicht, u van dit snoode voornemen in kennis te stellen. Gij kunt u trouwens zelf overtuigen van de waarheid van mijn woorden.

— Op welke wijze dan? vroeg de jaloersche dame schor.

— Heel eenvoudig, door het paartje te bespieden!

— Gij weet dus waar zij samen zullen komen?

— Ja, in het prieel, achter in den tuin.

— O, die ellendeling! siste mevrouw Snagg, terwijl zij dreigend de vuisten balde. Ik heb hem er altijd van verdacht, dat hij grapjes maakte met het personeel, ik heb altijd de leelijkste genomen die ik kon krijgen en nu ik eindelijk eens van die gewoonte afwijk, maakt die Don Juan er dadelijk misbruik van.

— Als gij het ergste wilt voorkomen, madame, dan hebt gij niets anders te doen, dan plaats te nemen op de rustieke bank aan het tuinpad, die vlak bij het prieel staat. Ik verzoek u echter dringend, niet aan uw man te zeggén, dat ik u op de hoogte heb gebracht, tenminste niet voordat ik hem het biljarten heb geleerd.

— Dat kunt gij wel aan mij overlaten! Ik ga er nu dadelijk heen en wee zijn gebeente, als gij mij niet bedrogen hebt!

— Gij moet u niet zoo overstuur maken, madame, misschien was het maar een grapje! Maar als gij zekerheid wilt hebben, houdt u daar dan muisstil, dan zal uw echtgenoot u wel misschien voor het mooie kamerkatje aanzien en als hij u wil omhelzen, dan hebt gij natuurlijk volkomen zekerheid! Tenminste, wanneer hij zich daar reeds bevindt!

Maar reeds luisterde de woedende dame niet meer!

Zij had haar rokken bijeen genomen en liep met haastige schreden naar het donkere gedeelte van den tuin.

Raffles keek haar een oogenblik glimlachend na en mompelde tevreden:

— Het spek is in de val gelegd. Nu is de zaak er het muisje heen te sturen. Stil, ik meen dat ik het muisje daar reeds zie dansen met de bevalligheid van een houten Jap Klaasen!

Juist brak de muziek af.

De dansers verlieten het plankier.

En een oogenblik later stond Raffles tegenover graaf Blessmore, die juist zijn dame naar haar plaats had geleid.

— Een oogenblikje, graaf! zeide hij op zachten toon. Zoudt gij mij een oogenblik te woord willen staan?

Blessmore keek den gewaanden Franschman een oogenblik met een vragende uitdrukking in zijn fletsblauwe oogen aan en antwoordde toen een weinig verwonderd:

— Wel, ik ben tot uw dienst, markies! Is het iets van belang?

— Van tamelijk belang! En misschien wel van heel groot, dat hangt voor een deel van u zelf af!

Een oogenblik schreden de twee mannen zwijgend naast elkander voort, tot zij buiten den kring der gasten waren gekomen, in een meer donker gedeelte van den tuin en daar begon Raffles:

— Het komt u misschien vreemd voor, graaf, maar ik ben tamelijk goed op de hoogte van uw amoureuse verrichtingen.

— Mijn amoureuse verrichtingen? herhaalde de graaf, een stap terugtreidend. Maar markies, die liggen reeds achter mij! Ik verzeker u dat ik vroeger — edellieden mogen elkander dat wel bekennen — een groot vrouwenminnaar was, maar die dwaze tijd is voorbij!

— Dat bedoelde ik dan ook niet, graaf! hernam Raffles hoofdschuddend. Ik heb meer in het bijzonder het oog op uw verstandhouding met mademoiselle Suze!

— Gij weet dat zij mijn vrouw zal worden? zeide Blessmore verrast.

— Dat is van tamelijk algemeene bekendheid! antwoordde Raffles schouderophalend. Het is iets minder algemeen bekend, dat mademoiselle Suze tot dusverre niet zeer toegankelijk was voor uw

betuigingen van liefde. Gij neemt het mij zeker niet kwalijk, dat ik u dat zoo openlijk zeg?

— Waar moet dat alles op uitloopen, markies? En wat kunt gij eigenlijk wel te maken hebben....

— Graaf, de wegen der Voorzienigheid zijn ondoorgrondelijk! viel Raffles hem in de rede. En wees maar blij, dat ik er iets mee te maken heb! Of het komt door den zwoelen avond, door de muziek, door haar bloed dat begint te spreken — — er is plotseling een ommekeer gekomen in de meening van het jonge meisje ten uwen opzichte — en zij wacht op de rustieke bank bij het priëel!

Ook deze slag was zoo plotseling, dat de graaf er als het ware onder duizelde.

Hij haalde zijn zakdoek te voorschijn, om er zijn voorhoofd mee te betten.

Toen stamelde hij:

— Zij wacht mij — — — op de rustieke bank — — — bij het priëel?

— Zooals ik de eer en het voorrecht had u mede te deelen!

— En zij verzocht aan u....?

— Om als het ware als postillon d'amour te dienen! vulde Raffles glimlachend den zin aan. Zij kon het bezwaarlijk zelf vragen, nietwaar? Zij moest iemand hebben die het midden houdt tusschen een bediende en een goede kennis — ik was als het ware aangewezen! Natuurlijk zeide zij niet, dat zij naar uw kussen smacht, maar zij gaf te kennen, dat zij u over de keuze van een nieuw behang in haar boudoir wilde raadplegen. Nu, wij zijn beiden edellieden, zooals gij zooeven zeidet, en wij weten wat dat beteekent, om negen uur in een zomeravond op een eenzaam plekje in den tuin. Vous en avez de la veine, allez! Ik zou mij maar wat haasten — men laat zulk een schoon meisje niet wachten!

De graaf dacht zelfs niet over een mystificatie, daartoe was zijn ijdelheid te groot.

Hij vergat zelfs Raffles te bedanken, maar ging met knikkende knieën de duisternis in, zoodanig had het vooruitzicht om alleen te zijn met dit mooie, jonge kind hem aangegrepen.

Maar Raffles was nog vlugger dan hij.

Langs een veel korteren weg bereikte hij de bank, zonder eenige moeite, daar hij als de katten in het donker scheen te kunnen zien, en verschrikte mevrouw Snagg niet weinig, toen zijn gedaante eensklaps voor haar opdoemde.

— Daar komt uw man aan, madame! fluisterde Raffles. Doe vlug uw juweelen af, want ik kon ze reeds op twintig meter afstand zien schitteren. Zij zouden u verraden! Houd ze in de hand! Wacht — ik zal u helpen! Ik hoor zijn voetstappen al!

In woeste zenuwachtigheid grabbelden de handen van de beleedigde echtgenoot in het rosgeverfde haar, waarbij Raffles haar hielp.

Hij duwde haar het diadeem, de rivière en het corsage in de handen en fluisterde:

— Laat het niet schitteren, houd het goed weg! Daar klinken zijn schreden al! Laat hem kalm begaan. Als gij zekerheid meent te hebben, kunt gij natuurlijk doen wat gij wilt!

Op dat oogenblik, klonk het zachte gekweel van een merel....

De gedaante van Raffles smolt als het ware met den nacht samen.

Zachtjes kraakte het grind van het pad.

Mevrouw Snagg hield haar adem zoo goed mogelijk in, die snuivend ging.

Zij trachtte de duisternis te doorboren, maar reeds voelde zij de aanraking van een mannenhand, toen zij nog nauwelijks iets gezien had.

Iemand kwam naast haar zitten, die met een teeder gebaar zijn armen om haar heen sloeg en wiens lippen in de dichte duisternis de hare zochten....

En juist op dat gebaarvolle oogenblik vlamde met een zwakken plof het bliksemlicht op.

Bijna tegelijkertijd klonk een geluid, waarvan de aard niet te miskennen viel, het was een oorvijs, op goed geluk toegebracht, maar die zijn doel niet scheen te misschen, te oordeelen naar den kreet van pijn en toorn die er aanstonds op volgde.

Toen klonk een woedende mannenstem die uitriep:

— Wat is dat nu! Is dat mijn ontvangst, Suze? Ik wist niet dat je zooveel kracht had?

— Groote goedheid! Zijt hij het graaf? gilde mevrouw Snagg!

— En gij zijt niet Suze? Bij Jove — wat beduidt die laffe grap?

Er werd geen antwoord op die vraag gegeven, maar er klonken voetstappen van menschen die zich snel verwijderden, terwijl zij druk met elkaar praatten. Vijf minuten later had mevrouw Snagg het verlichte gedeelte van den tuin weder bereikt.

Nu pas dacht zij eraan, haar krampachtig dichtgeknepen hand te openen, waarin zij de juweelen geklemd had.

En daar, op haar handpalm lagen een paar dozijn kiezelsteenen....

Mevrouw Snagg keek er een oogenblik naar met een waanzinnigen blik, gaf toen een schreeuw, die menige tragédienne haar zou hebben benijd en viel volgens alle regelen der kunst in zwijm....

De verwarring die ontstond was zoo groot, dat men pas tien minuten later er aan dacht den tuin met magnesium fakkels te gaan onderzoeken, die hadden moeten dienen bij den laatsten ommeegang.

Maar van den markies en van den vlasblonden helper was geen spoor meer te bekennen....

Het was ongeveer twee uur in den morgen van den volgenden dag toen de heer en mevrouw Snagg confereerden met twee detectives van Scotland Yard.

Deze heeren hadden reeds een half uur zonder veel te vragen naar de uiteenzetting van madame Snagg geluisterd en nu vroeg eindelijk een hunner:

— Had die zoogenaamde markies geen adres opgegeven?

— Neen, daar heb ik nooit naar gevraagd! gaf Snagg op woedenden toon ten antwoord.

— Nu, het hindert ook niet veel, daar zouden wij hem toch niet hebben gevonden. Het is duidelijk, dat de kerel de juweelen tegen kei-
steenen heeft verwisseld, toen hij u zoogenaamd hielp om er u van te ontdoen.

— En hij biljartte zoo prachtig! riep Snagg klagend uit. Een gentleman van kop tot teen!

— Zwijg, Snagg! viel zijn echtgenoot hem woedend in de rede. Wil je me dol maken! Jouw gentleman is een ordinaire dief gebleken, een oplichter, een avonturier van de ergste soort. Hij is ook natuurlijk geen markies, reken daar maar op!

— Dat denk ik ook niet, mevrouw! zeide een van de detectives hoofdschuddend. Het spijt ons, dat gij ons niet dadelijk op de hoogte hebt gebracht — ik bedoel voor het feit gepleegd was.

— Maar waarom zouden wij hem gewant-
rouwd hebben? riep Snagg uit.

— Omdat men Fransche markiezen altijd moet wantrouwen! antwoordde de detective lakoniek.

Op dat oogenblik werd er op de deur geklopt en een bediende trad binnen met een vrij dikken brief, op een zilveren presenteerblad, dien hij aan mevrouw Snagg overhandigde.

Deze draaide den brief een oogenblik besluiteloos in de handen, keek naar het adres dat met de machine geschreven was en vroeg toen:

— Permitteren de heeren?

— Natuurlijk mevrouw! Trouwens, wij kunnen nu evengoed heengaan en den tuin eens onderzoeken! Gij kunt dan op uw gemak lezen! Wij kunnen u werkelijk weinig hoop geven — ik vermoed sterk, dat die Fransche markies wel vermomd zal zijn geweest!

De detectives namen dus afscheid, met de belofte, den uitslag van hun onderzoek dadelijk te komen mededeelen en mevrouw Snagg maakte de enveloppe open.

Er zat een getypt briefje in en twee op carton geplakte foto's.

Mevrouw Snagg bekeek eerst achtereenvolgens de twee foto's.

Die gleden haar langzaam uit de handen en toen gleeed de corpulente dame zelve van haar stoel op den vloer.

Zij was ten tweede malen binnen vier en twintig uur in zwijm gevallen....

Zonder zich eerst om zijn vrouw te bekommeren, wilde Snagg kennis nemen van de oorzaak die deze flauwte veroorzaakt had.

Hij trok zijn vrouw niet zonder moeite op een sofa en raapte toen de beide portretten op.

Het eene stelde zijn dochter Suse voor, die de armen om den hals van Hervey had geslagen en hem teeder haar lippen toestak.

Het tweede vertoonde mevrouw Snagg in de armen van graaf Blessmore, die haar hartstochtelijk omvat hield en haar trachtte te kussen.

De heer Snagg viel wel niet flauw, maar hij slaakte een vloek, die uit een ver verleden dateerde, toen hij er zelf nog met de groentenkar op uittrok.

Toen raapte hij het briefje op en las:

Waarde mevrouw!

Hierbij een tweetal foto's, die u stellig zullen interesseeren. De eerste die van uw dochter is, dat beken ik volmondig, getruceerd, zooals men dat noemt.

Het zijn twee opnamen, handig tot een

gevoegd. De tweede is naar de natuur en wonderwel geslaagd!

Zeer geachte mevrouw, gij wilt binnenkort het huwelijk doen voltrekken tusschen graaf Blessmore, een onnoozelen dwaas en een erfenisjager, tusschen haakjes en miss Suze, een allerlieftst meisje, dat waardijk beter verdient. Maar hebt gij u wel eens afgevraagd, welk een indruk het op het publiek zou maken, als men deze opname aantrof op de fotopagina van de Daily Mail? Zoudt gij dat niet verschikkelijk vinden? Wilt gij dat tot iederen prijs vermijden? Wel, het zou nog veel erger zijn dan het verlies van uw juweelen!

Luister naar mijn raad, waarde mevrouw en voorkom dit alles! Maak Francis Hervey en uw dochter gelukkig, zij hooren bij elkander en laat graaf Blessmore zich opknoopen!

Zoodra ik de verlovingsannonce van dit paartje, dat mij zoo sympathiek is geworden, in de krant lees, zend ik u de cliché's van mijn mooie foto's terug. Gij moogt het mijnentwege afpersing noemen — maar hier heiligt het doel zeker de middelen.

Ik geef u de verzekering van mijn onveranderde gevoelens van hoogachting, en teeken, dankbaar maar nog niet geheel voldaan,

JOHN RAFFLES,
alias Markies de Villeneuve.

En toen deed de heer Snagg de eenige zelfstandige daad in zijn geheele leven, sedert hij met zijn vrouw voor het altaar had gestaan — hij ging met groote stappen naar de telefoon, belde het nummer van graaf Blessmore op en zeide tamelijk kortaf:

— Mijnheer, uw bezoeken in mijn huis kunnen in aantal sterk verminderd worden! Het zal niemand bezwaren, als zij geheel en al ophouden! Saluut!

Hij hing tevreden het toestel weder aan den haak en bromde:

— Ik geloof dat ik dat daar netjes gezegd heb!

En eensklaps liep hij naar het raam, wierp het wijd open en schreeuwde naar beneden in den tuin, naar Hervey die daar stond:

— Wat sta je daar uit te voeren, Hervey? Blijf jij met dit mooie weer thuis, in plaats van met Suze een autotocht te maken? Dat deed ik in mijn jeugd anders! Alloh, ga naar de garage, neem er de beste auto uit en maak dat je wegkomt — en ik wil jullie niet terugzien voor het diner!

Een schreeuw — een luchtsprong — — — een wegsnellende jonge man — en tien minuten later stooft een kleine auto in volle vaart weg, de richting uit van een stil en fraai park, en die auto borg twee innig gelukkige menschen....

De volgende aflevering (No. 473) bevat:

Het Geheim van den Uitvinder.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

**DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOLD EN OOK ZONDER MONDSTUK**

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885